

Tartalom

K	Ország Balázs - „Betanítottuk” Kaposvárt	1. oldal
E	Szinay Balázs - Radnóti est Budapesten	2. oldal
L	Kenyeres Mária - Öt ország egy szívdobbanása - Nemzetközi olvasótábor ..	3. oldal
E	Kenyeres Mária - Anyanyelvi Konferencia Makkosjánosiban	6. oldal
T	Szinay Balázs - Boldog-boldogtalan irodalom II. (Röpirat az olvasókhoz)	9. oldal
F	Boér Péter Pál - Az utas.....	11. oldal
O	Brátán Erzsébet - A krémes.....	17. oldal
L	Apáti Kovács Béla - Vitatkozó tulipánok	19. oldal
Y	Hellenbárt László - Elfogyóban.....	21. oldal
Ó	Szabó Ildikó - Ennyire egyszerű (?).....	23. oldal
I	Lőrincz Lejla - Nő(k)	24. oldal
R	Szinay Balázs - Párkapcsolati kisszótár.....	25. oldal
A	Kiss Magdolna Tünde versei	27. oldal
T	Dobos Tamás versei	28. oldal
	Pálinkás Imre versei	29. oldal
	Molnár Bea versei	30. oldal

*A tanítványi láncolat irodalmi klub 3. találkozásának beszámolója -
az Amíg a készlet tart című antológia Kaposvári bemutatója*

„Betanítottuk” Kaposvárt

Hát ez is megvolt, annak ellenére, hogy a klub nem vitte túlzásba saját reprezentálását (az eseményen túlnyomó részben kaposvári közönség vett részt) – néhol szándékai ellenére. Nyugodtan mondhatjuk: tömeg volt.

Eső is, úgyhogy a szép udvar kiesett, nem volt olyan száma-nincs hely. Főleg, mert képviseltette magát a Vaszari Képtár, néhány általános iskola, a könyvtár, még a Kapos TV is el mert jönni az ajtóig, úgyhogy „mínuszos hír” is leszünk.

Én akkor jöttem rá, milyen légkörbe érkeztem, amikor a mellettem ülő nyugdíjas néni előre olvasta a Bújdosó Haza című etűdöm, majd megkérdezte: „Ezt maga írta? Jól tette!”

Az est során tapasztalt, elismert műkritikusok odaidéztek Camust, Babitsot, Ginsberget, József Attilát több ízben is, de hol kapok én még ilyen jelentős dicséretet egyetlen vers után?

Az indulásnál hasznát vettem, hogy egy nappal előtte kítűztem magam elé egy rövid szöveget, amit el akarok mesélni az est folyamán és nagyjából arról szól, hogyan lettem én tag és szerkesztő, aztán túltettem magam azon, hogy első nyilvános szereplés... Szóba került, mi a vers, mi a célja, kell-e engedményt tenni az olvasónak, mi az irodalom helyzete... Sokszor inkább csak példa szintjén válaszoltam, tudtam, nem várnak végleges, mindent megoldó választ, jobbra nézeteket, meglátásokat, amin el lehet indulni. Szép kontraszt, ahogy egy hűséges, nemzeti gondolkodású ember, egy természettudományok iránt elfogult negyvenes férfi, és a gyakorlatias, magának sokmindent megengedő, még csapongásban lévő ifjú (sorrendben: Kelemen Lajos, Gáspár Boldizsár, Ország Balázs) együtt tud értelmesen gondolkozni, és nem csap – az egyébként a szomszéd szobában lévő – asztalra, ami mögött Takáts Gyula bácsi szelleme nyilván jókat mosolyog a bajsza alatt. Nyilván neki van a legtöbb igaza, elvégre egy mosolyban minden benne van, de senki sem ment úgy haza, hogy ne érezze magát győztesnek: igen, mondhattam valamit és nem szúrtak le érte.

Pihenőként felhangzott egy-egy vers, a rend kedvéért idézzük őket: Gyuris Evelyn *Néma dal*, Kurdi Péter *SORSBIZNISZ*, Bodnár Judit Lola *Forma és tartalom*, Jámbor Szabó Éva *Semmim sincs. Benned létezem*. A „beoltott” hallgatóság kikövetelte Gáspár Boldizsár műveit is – ha már ott ült –. A Kazinczy díjas, mégis értetően olvasó Varga Zsófi belőle pont nem készült fel, úgyhogy lecsaptam a lehetőségre, előadásomban a *Csillagvilágok ragyogása* került terítékre.

Két óra ásványvizezés – legjobban legalábbis ez fogyott a terület, terület asztalkáról – után lassan oszoltunk, de még minden meglepetés most sem sült el. Kiderült ugyanis, hogy az a kopasz ismeretlen úriember a sarokban, akit senki nem ismert, Apáti-Kovács Béla (meseíró klubtagunk), az első teljes jogú tag, akivel sikerült összefutnom. Zavaromban még a megszokott szövegem se szedtem elő, ti. hogy nem nagyon olvasok prózát képernyő előtt, mert hosszú és a kritikához többször el is kell olvasni, ráadásul nem értek hozzá stb. – borzasztóan unalmas duma, de legalább tudom. Jó háromnegyed órája szétfoslott zavarom is visszalátogat – csak hallgatom, hány honlapot látogatott végig, melyik jutott szerencsétlen sorsra, melyik ebek harmincadjára, és mi fut még, szerencsére. Az előtte lévő percekben legalább hat gratulációhoz jutottam, nem csoda, ha most egyáltalán nem érzem magam okosnak a jelen kihívásaihoz...

Ország Balázs

*A tanítványi láncolat irodalmi klub 4. találkozójának beszámolója -
Radnóti est Budapesten*

Klubunk szám szerint IV. találkozója Budapesten, a XVII kerületben, a Vigyázó Sándor Művelődési Házban került sor.

Ez alkalommal (ahogy az első találkozó esetében sem) nem egy, a tanítványi láncolat irodalmi klub szervezésében megrendezésre kerülő esemény adott okot a találkozására. Kiss Magdolna Tünde klubtársunk hívott meg minket az Enzsöl Ellák Irodalmi Szalon (alapította 1993-ban Falus Ottó) Sík Sándor Klubjának irodalmi estjére. Tulajdonképpen csak néhány nappal az esemény előtt merült fel az ötlet, hogy ebből is találkozó lehet.

Az est háziasszonya Dózsa Ari, műsorvezetője pedig Dombrádi István költő volt.

Az esemény középpontjában Radnóti Miklós állt méghozzá oly módon, hogy életének és munkásságának bemutatására Kiss Magdolna Tündét kérte fel a Sík Sándor klub. Egészen addig, míg oda nem értünk, nem sejtettük, hogy Tünde milyen meglepetéssel készül számunkra, merthogy volt az is.

A két órás program nagyjából a következőkből állt:

Első felében a köszöntő és a program ismertetését követően Dombrádi István olvasott fel rövid részletet Enzsöl Ellák egyik írásából, ezzel megalapozva az est hangulatát. Utána következett az est fő programja, a Radnóti előadás. Erről röviden legkifejezőbben Dombrádi István véleménye beszél, aki az est után a fülembe súgta – ilyen színvonalú előadás még nem hangzott el e falak között a klub elmúlt 15 évének története során.

De, kicsit bővebben:

Valóban! Régen hallhattunk ilyen választékos, felkészült, szórakoztató előadást e témakörben. Az előadásban szó volt Radnóti életéről és verseléséről, de nem csak erről, hanem más kortársak munkáiról és magáról a verstanról is. Mindezt teljes átéléssel, megéléssel, lehet azt mondani, hogy szenvedéllyel. Ugyanis az előadóról úgy sejlett: szenvedélyesen rajong Radnótiért és ez így nagyon jó volt. A verstani előadáselemekből a nagyobb részt „laikus”, versbarát közönségnek talán kicsit kevesebb is elég lett volna (szerintem így sem volt sok), de az előadó felolvasói blokkjai, szavalása mindenkit kárpótoltak mindenért. Az előadás az elejétől a végéig lekötötte és szórakoztatta a közönséget, osztatlan elismerést kivívva az előadónak.

Ám ez után jött csak a meglepetés, ugyanis Tünde a mellett, hogy fel lett kérve a fent említett előadás megtartására, saját verseinek bemutatására is lehetőséget kapott. Mondanom sem kell, ezek is feltétlen sikert arattak.

Tünde mindnyájunk számára feledhetetlen estet tartott!

Az est második felében a megjelent klubtagok olvashattak fel saját szerzeményeikből. Így többek között Samu B. Gábor, Kabainé Julika és Szinay Balázs (Én) kaptak szót. Röviden szóba került klubunk bemutatása is.

Szinay Balázs

Öt ország egy szívdobbanása - Beregszászi gyerekek Aproncsospután - A Nemzetközi olvasótábor élménybeszámolója -

Kicsit megkerülve a hivatalos statisztikai adatokat, több magyar történész többször is levonta a következtetést, hogy Magyarország tulajdonképpen minden oldalról önmagával határos. A trianoni békeszerződés által „felnégyelt haza” területein ma is magyarok élnek. Ezt a bizonyosságot erősítette meg az immár tizenhetedik alkalommal megrendezett nemzetközi olvasótábor is, ahová a történelmi Magyarország határain kívül rekedt országrészekben élő tehetséges magyar fiatalokat hívták meg. Az olvasótábor főszervezője az idén is Lélekpendítők Társasága volt Gyetvainé Szorcsik Angéla elnök személyében, aki erőt és energiát nem kímélve mindent megtett annak érdekében, hogy az „ötágú síp” minden hangja ékesen és fényesen szólhasson, hogy a határon túli magyarok is otthon érezhessék magukat őshazájukban, a hangulat, a szervezett programok nemcsak szép emlékekkel, de számos hasznos információval gazdagítsák az ott-tartózkodó fiatalokat. A tábor fő támogatói között meg kell említenünk az Anyanyelvi Konferenciát, illetve annak elnökét, dr. Pomogáts Béla irodalomtörténészt, több, korábban táborozóként, ma már elismert közéleti személyiségként jelenlévő magyart, akik úgy szakmai tudásukkal, mint anyagi javakkal egyaránt hozzájárultak, hogy a megcsonkított magyar nemzet fiai és leányai egy nemzethez tartozónak érezhessék magukat akár erre a tíz napra is. A kárpátaljai magyarság képviselőjében az idén is a Beregszászi Magyar Fáklya ifjúsági társadalmi szervezet tagjainak jutott a megtiszteltetés, hogy jelen lehettek az olvasótáborban, ami a szlovákiai Abroncsospusztán, festői környezetben, a La Perla üdülőközpontban kapott helyet. A Vajdaságból, Felvidékről, Erdélyből és Kárpátaljáról érkezett fiatalok Salgótarjánban, a Galcsik fogadóban töltötték el első kellemes estéjükét, akinek kedve támadt délután, megtekinthette a Nógrádi Történelmi Múzeumot, sétálhatott a belvárosban. Másnap kulturális programmal telt az idő. A 14 – 18 éves fiatalok, akik között aznap már a salgótarjáni Madách-gimnázium diákjai, illetve a Szécsényből érkezett gyerekek is jelen voltak, sok nevetéssel, szép élményekkel gazdagon érkeztek az abroncsospusztai szálláshelyre. Mivel a 2010-es olvasótábor Mikszáth Kálmán, a nagy mesélő emlékének szentelték, minden nap egy Mikszáth-idézettel indult. A nógrádi kultúrtörténelmi barangolás Tarnóczi László újságíró, a Lélekpendítők Társaságának elnökségi tagja irányításával zajlott, aki igen szerteágazóan ismertette a környék legnevezetesebb emlékhelyeinek történetét. Felemelő érzés volt megtekinteni Szécsényben a ferencesek kolostorát, szintén feledhetetlen volt a hollókői vár és a nemzeti kincsként számon tartott Ó-falu megtekintése. Délben érkezünk Herecsénybe, ahol a Palócok Vigyázó Nagykeresztje mellől gyönyörködtünk a tájban. Csesztvén is jártunk, ahol sok más egyéb mellett bejártuk a Madách-élmélmúzeumot, Balassagyarmaton a régi megyeháza épületét, a szerb templomot, a Palóc Múzeumot. A délutáni órákban érkezünk meg a Mikszáth kúriához, ahol nemzetünk egyik legnagyobb írójának dolgozószobájában, kertjében lehettünk szemtanúi, miként születtek irodalmunk remekművei. Este érkezünk a táborhelyre, ahol igazi luxuskörülmények között töltöttük el a táborozás hátralévő napjait. Az esti tábornyitóra már mindenki úgy érezte, mintha száz éve ismerné a másikat, magyar a magyarral, akár testvér a testvérral örült együtt a történelmi Magyarország egyik elszakított területén. Igazi élmény volt az újbásti (Nógrád megye szlovákiai része) tájház, amelyben Ladóczky Vilmos „házigazda” igazi kincses tárat rendezett be a népi használati eszközök arzenáljából. Mint ahogy a táborozók írták róla, „Vili egy csuda figura! Az élettörténete, az akaratereje, a kitartása, az emberismerete és az értékrendje teszi őt különlegessé. A vagány lázadó és az érzékeny kisfiú elhagyatottsága keveredik benne, ugyanakkor a szilárd öntudat és a hazaszeretet büszke érzése is kiejlik mély, barna szeméből. Tiszta jellem és erős egyéniség, aki tudja, mit akar, és mit miért tesz. Isten tartsa meg őt még nagyon sokáig közöttünk tehetségével, munkáival és magyar szívével, amit semmilyen kegyetlenség és megaláztatás nem tudott megtörni.” A táborozás harmadik napján, a délutáni órákban Gömörbe „barangoltunk”. Utunk során ellátogattunk Rimaszombatra, ahol B. Kovács István, a Gömörország főszervezője sétált velünk és mesélt az egykor magyar város utcáin. Láthattuk a városközpontot, a városháza épületét, Blaha Lujza, a város szülőtte szobrát, Tompa Mihály és Petőfi Sándor szobrát a város parkjában. A tábori élet mindennapjai következtek ezután. Reggeli után napindító nagycsoportos foglalkozás, majd egyéniségfejlesztő kiscsoportos órák, ebéd, szabadprogram az úszómedencében, a tenispályán a szaunában vagy a jakuzziban. A nyolcadik napon a tábor vendégeként üdvözölhettük

Öt ország egy szívdobbanása - Beregszászi gyerekek Aproncsospután

- A Nemzetközi olvastótábor élménybeszámolója -

dr. Pomogáts Béla irodalomtörténész, az Anyanyelvi Konferencia elnökét, akit – mint mindenkit – vendégváró műsorral köszöntöttünk. Az előadást megelőzően Veres Zoltán, a Beregszászi Magyar Fáklya irodalmi és képzőművészeti stúdió alelnöke (Kárpátalja) elszavalta Kovács Vilmos Verecke című versét, majd Brezovszky Andrea (Felvidék) a Széki köszöntővel üdvözölte az illusztris vendéget. Szintén elhangzott Füzesi Magda Útban hazafelé című költeménye Orbán Nikolett (BMG) tolmácsolásában. Az igen meghatóra sikeredett műsort követően Pomogáts Béla a honszerzés meghatározó helyszíne, Verecke jelentőségét magyarázta Kovács Vilmos és Ady Endre egy-egy versének sorain keresztül. Igen meghatóan elemezte a Himnuszt, és a himnusztörténeti párhuzamokkal láttatva még mélyebben véste a hallgatóság tudatába nemzeti imádságunk sorainak eszmei mondanivalóját. Délután „bőrözés” volt a program Ladóczky Vilmostal, aki minden erejét összpontosítva minden egyes táborlakót megajándékozott az egyéniségéhez leginkább illő karkötővel, amulettel. Másnap a kötelező napi foglalkozások után a délutáni órákban kirándultunk a somoskői várba, ami az erdőn vitt keresztül, és amit a csapat a táborozás elejétől végéig tartó jó hangulata kísért el. A hatodik nap legérdekesebb eseménye a Telek András és Nagy Gábor Attila által működtetett táncház volt, ahol a táborozók éjfélig ropták a táncot, miután elsajátították a nőgrádi néptáncok alaplépéseinek garmadát. A hetedik a mesék és babonák napja volt, amikor dr. Boldizsár Ildikó, a világ első meseterapeutája látgatott el a táborba. Az ő hitvallása nem más, mint az, hogy a különböző lelki eredetű megbetegedéseket mesével kell gyógyítani. Mint mondta, nincs a világon olyan élethelyzet, amelyet már valaki ne foglalt volna mesébe. A magyar mesekincs minden probléma megoldására alkalmas, és a mesék életszerűsége, bölcsessége, a hősök megpróbáltatásai tulajdonképpen a mindennapi élet problémamegoldásai is egyben. A foglalkozás során mindenki eljutott a saját életfájához, és annak megfelelően megtudta, hol tart jelenleg az élete, láthatta a saját helyét a fa ágai közt. Szintén eljutottunk képzeletben ahhoz a táltoshoz, amely mindenki lelkében ott lakik, és csak akkor jön elő, ha védelemre van szükségünk, meg kell védenünk magunkat a külső támadásoktól. Igen megfogott minket a mese, amely arról szólt, hol építette fel Isten az első templomot. Aki nem ismeri a történetet, annak elárulom: az első templom ott épült, ahol Isten először szembesült a tiszta, önzetlen testvéri szeretettel. A 8. nap a művészetek napja volt, amikor a tábor vendégeként üdvözölhettük dr. Praznovszky Mihály irodalomtörténészt – Mikszát-kutatót. A nagy tudású előadó foglalkozása valóban számos fontos ismerettel gazdagította a fiatalokat azonkívül, hogy igen érdekes, játékos és mégis nagyon tartalmas volt. Vacsora előtt Földi Péter festőművész tanított meg minket lovat rajzolni, ezen keresztül láttatni a belső, ösztönösen rajzolódó képet, amit nem a megfelelés, hanem a belső művészi hajlam fest. Aznap a palóc gasztronómiai est keretében palóc ételkülönlegességekkel készültek a szakácsok, így nemcsak a lelki, de a testi táplálékból is bőségesen kijutott mindenkinek. A kilencedik nap ismét kultúrtörténeti kirándulással telt, ez alkalommal Losoncra utaztunk, ahol a városban tett séta során megtekintettük a Kubinyi teret, a Reduta csodálatos épületét, a báltermet, ahol, ha alkalomhoz illően lettünk volna öltözve és jelen lett volna egy zenekar, bizony, szívesen eljártunk volna egy keringőt. Fejet hajtottunk Kármán József emlékoszlopa előtt, aztán a füleki vármúzeumban tekintettük meg az összegyűjtött értékeket. A fellegvárban Agócs Attila etnográfus volt segítségünkre. Ebéd előtt a füleki Magyar Házban találkoztunk Nógrád megye legjelesebb tollforgatóival, illetve a Palócföld irodalmi, közéleti és kulturális folyóirat szerkesztőbizottságának tagjaival. Hallhattunk néhányat Handó Péter, Zsibói Gergely és Ardamica Zoltán verseiből, melyet megelőzően egy Füzesi Magda-vers, Wass Albert Vizek felett című költeménye és egy felvidéki hazafias dal érkezett ajándékba a tábori ötagú síp tagjaitól a vendéglátóknak. A tartalmas társalgást követően Kenyeres Mária, a Fáklya vezetője nyújtott át egy-egy Mikszáth-émlékérmét a házigazdáknak. A füleki ebéd után kézműves foglalkozás keretében tanulták a táborozók a madzagszövés, a mézeskalács-készítés, a csuhébaba-„csinálás” „technológiáját”. A táborozás utolsó előtti napja Rabec István, a Petőfi Irodalmi Múzeum munkatársának előadásával kezdődött az anyanyelvről, a nyelvi kultúráról. A délután a táborzáró műsor előkészítésével telt, este pedig a fergeteges bemutató bebizonyította, hogy valóban rátermett, tehetséges és fogékony fiatalok érkeztek

Öt ország egy szívdobbanása - Beregszászi gyerekek Aproncsospután

- A Nemzetközi olvastótábor élménybeszámolója -

a táborba, akik ismét megerősítést nyertek abban, mi a küldetésük e világban, szembesültek azzal, hogy első számú feladatuk határon innen és túl magyarnak maradni minden körülmény közt. Este szinte éjfélig tartott a Varga Liával és Varga Norberttel teljessé lett táncbéli, így a táborvezető, Gyetvainé Szorcsik Angéla felemelő szavait, táborértékelő beszédét követően mindenki egy-egy emléklappal és számos értékes kiadvánnyal gazdagabban töltötte az utolsó tábori estét csapattársaival. Elkészült az idei táborozás fontosabb eseményeit megörökítő Kultúrmaraton is (szerkesztő: Kenyeres Mária), melynek borítóját Kopin Viktória (Beregszász) Mikszáth-portréja ékesíti, illetve tartalmazza Veres Zoltán (Beregszász) két versét is sok más értékes alkotás és tudósítás mellett. Azt hiszem, mindez magáért beszélt... Köszönjük a szervezőknek!

Kenyeres Mária

Hirdetmények, hirdetések

Meghívás a tanítványi láncolat irodalmi V. találkozójára

Kedves Tagok!

Szeretnénk mindenkit meghívni a *tanítványi láncolat irodalmi klub* szám szerint V. találkozójára. A mostani program rendhagyó módon lazább hangulatú lesz az eddigiekhez képest.

Holcsik Szabolcs tagunk hívott meg minket Szolnokra, a Kettes kocsmá kerthelységébe, mely ez alkalomból csak a Miénk lesz. Szabolcs főzni fog nekünk. Az alkalomra lehet saját írásokat hozni, amiket felolvashattok. A tervezett programot Szabolcs egész pontosan így írta le:

"Sok szeretettel meghívok mindenkit a szolnoki Kettes számú kocsmahivatal (az Interspartól és McDonald's-tól 2 percre) kerthelységében megrendezésre kerülő nyársalásra. Kicsi eszem-iszom, beszélgetés, ismerkedés, s persze ki mit hoz, abból olvasás (saját, vagy más mű). Mert az irodalom nem maradhat el! Az ételre ne legyen gondotok. Ám azt szeretném kérni, hogy idejében jelezze az, aki jön, hogy tudjak megfelelően készülni. Kérésre bárkit útbaigazítok, esetleg ki is megyek elé."

Szóval várunk mindenkit szeretettel!

Dátum: 2010 Október 16. 13 óra

A P-TL KOMI könyvkiadással, illetve szerzők (írók, költők) és könyvkiadók közötti közvetítéssel foglalkozik. Kiadót keres, segítséget nyújt a kézirat véglegesítésében, borítót tervez, igény esetén lefolytatja a tárgyalást a szerző helyett a kiadóval a kézirat leadásától, egészen a kész kötetig. Bővebb információ:
www.wix.com/szinba/PTLKOMI

Anyanyelvi Konferencia Makkosjánosiban A 2010-es konferencia jelmondata: „Nem szeretni kell a népet, hanem törődni kell vele”

2010. augusztus 6 –9. között, négynapos rendezvénysorozat keretében zajlott le a közelmúltban a beregszászi járási Makkosjánosiban, a Bíró Tibor vállalkozó, járási képviselő által vezetett Helikon hotelban az egykori történelmi Magyarország elszakított nemzetrészei, az anyaország és a nyugati diaszpóra legjelesebb nyelvészeit, irodalmárait, történészeit, közéleti személyiségeit a tagjai közé soroló Magyar Nyelv és Kultúra Nemzetközi Társasága – Anyanyelvi Konferencia XII. konferenciája és tisztújító közgyűlése.

Pénteken érkeztek a küldöttek a neves kárpátaljai magyar községbe, majd az ünnepi műsort és a program ismertetését követően másnap, szombaton kezdődött el a tulajdonképpeni munka, melyet megelőzően igazi lélekpendítésként elhangzott Mezey Mária erdélyi színésznő tolmácsolásában Illyés Gyula Koszorú című verse.

Dr. Pomogáts Béla, az Anyanyelvi Konferencia elnöke személyesen is ismerte a költőt, aki egyik találkozásuk alkalmával arra kérte az akkor még fiatal, szárnypróbálgató irodalmárt, hogy „művelődjön a hazája javára”. Ennek a gondolatnak a szellemében szervezi tevékenységét az általa irányított Anyanyelvi Konferencia (a továbbiakban AK) is, melynek első számú küldetése az anyanyelvápolás és a magyar kultúra megőrzése határon innen és túl.

Az elnök köszöntőjében hangsúlyozta: bízik abban, hogy az újonnan berendezkedett magyar kormány elismeri az AK értékeit, hiszen olyan tagokat tart számon soraiban, akiknek közvetlenül is közük van a magyar nyelv megőrzéséhez és megtartásához.

– Egy nemzetet a kultúrája tesz emberi közösséggé, történelmi tényezővé. Ha a kultúránkat feladjuk, történelmünk alakítása is veszélybe kerül. Az AK az a szakmai szervezet, amely vállalja azt a küldetést, ami a magyar nyelv és kultúra szolgálatával jár – hangsúlyozta dr. Pomogáts Béla. Kifejtette, hogy ez a szolgálat olyan kötelezettség, amit nem lehet abbahagyni. Ez a tevékenység nem alkalmi munka, hanem a személyiségünk legmélyéből felszakadó küldetéstudat – mondta.

Úgy vélte, nemzetünknek 3 alapvető meghatározó tényezője van:

1. a magyar nyelv,
2. a magyar nemzet iránti elkötelezettség,
3. egységes magyar nemzetben való gondolkodás.

Dr. Pomogáts Béla hangsúlyosan szólt az AK állásfoglalásáról a mindenkori magyar kormányhoz való viszonyát illetően, melynek kapcsán kifejtette: az AK felajánlja az együttműködését a magyar kormánynak, de a függetlenségét a továbbiakban is meg kívánja tartani. Álláspontját azzal indokolta, hogy a független szakmai szervezetek összefogva sokkal eredményesebben tudnak tevékenykedni, mint a politikailag elkötelezettek.

Az elnök lélekemelő beszédét követően Szarka László nyelvészprofesszor tartott vitaindító előadást A magyar nyelv és kultúra helye, szerepe a nemzetépítésben címmel.

Az előadó rávilágított a nyelv szimbolikus, közösségi funkcióira és státuszaira, nemzetépítő funkcióira, a nyelv-földrajzi, nyelvhasználati alaphelyzetekre, az egynyelvű anyaországiak és a kétnyelvű külhoniak nyelvhasználati szokásaira, a magyar nyelv nemzetépítő funkcióira, a magyar nyelv egy- és többközpontúságára, a nyelvi szétfejlődés formáira, a nyelvtervezés és a nyelvpolitika kérdéseire, a magyar kultúra egyetemességére és regionális jellegére, annak közép-európai beágyazottságára, a 21. századi nemzetfejlődés negatívumaira. Szintén előadásának tárgyát képezte Közép-Európa status quo szabályrendszere, az etnikai, nemzeti, kulturális kötődések mibenléte, az államosított vagy regionalizált nemzet kérdése, a magyar nemzetállam három lehetősége, a regionális magyar nemzetközösség fontossága.

A Konferencia munkájában részt vett Elekes Botond kormánytisztviselő, a Nemzeti Erőforrás Minisztériumának képviselőjében.

Szarka László előadáshoz az AK több küldötte is hozzászólt, köztük Vári Fábrián László József Attila-díjas költő, aki a kárpátaljai magyar irodalom kezdetéről, jelenlegi helyzetéről, az Együtt irodalmi, kulturális és közéleti folyóirat történetéről tartott igen érdekes előadást a jelenlévőknek.

**Anyanyelvi Konferencia Makkosjánosiban A 2010-es konferencia jelmondata:
„Nem szeretni kell a népet, hanem törődni kell vele”**

Szintén elgondolkodtató kérést intézett Szarka Lászlóhoz Bródy Sándor (Vajdaság), majd Beder Tibor (Erdély) a mindennapi nyelvhasználat problematikáját ismertette egy megtörtént eset példáján.

Hogyan látjuk mi magunkat a Kárpát-medencében címmel tartott előadást Zubánics László történész, a Kárpátaljai Magyar Művelődési Intézet elnöke. Mint kifejtette, a kárpátaljai magyarság egy fiatalodó, életképes közösség, amely képes meghatározni a maga céljait és feladatait külhoni státuszában is.

A továbbiakban a Nyelvünk és Kultúránk főszerkesztője mondott köszönetet a lap munkatársainak, akik rendszeresen, csupán a köszönet szavait jutalmul kapva gondoskodnak arról, hogy a kiadvány minél érdekesebb és tartalmasabb publikációkkal teljen meg. Mint kiemelte, a szerkesztőség szándékában áll újabb rovatokat létrehozni, amelyek részleteket közölnének egy-egy diaszpóra életéből, a megmaradás intézményeiről, az egyetemes magyar művelődésről, értékes és a közösség számára fontos emberekről, akik a magyar nyelv és kultúra megmaradásáért fáradoznak nap mint nap.

Az AK rendezvénysorozatának 3. napja, a vasárnap kirándulással telt, melynek alkalmával a nyelv és kultúra „napszamosai” ellátogattak a munkácsi várba, a Vereckei-hágóhoz, illetve érintették a huszti vár környékét, megtekintették az ugocsai György-kastély állandó kiállítását.

Hétfőn került sor a tulajdonképpeni tisztújításra, melynek alkalmával a küldöttek 2 tartózkodás mellett újabb öt évre megerősítették elnöki tisztségében dr. Pomogáts Bélát, illetve az elnökség tagjainak sorába választották Dupka Györgyöt, a MÉKK elnökét. Két alelnök segíti ezentúl a régi-új elnök munkáját Péntek János (Erdély) és Balázs Géza (Magyarország) személyében, a választmányi tagok pedig a Kárpát-medencei, magyarországi és a nyugati szórvány képviselői közül kerültek a csapatba.

A konferencia zárónyilatkozatában a következőket fogalmazták meg:

Az AK feladata olyan szellemi műhely létrehozása, amely megkísérelheti irányelvek körvonalazását (mind a politika, mind a civil társadalom számára) a nyelv és kultúra nemzetépítő szerepére vonatkozóan. Az oktatás helyzetének áttekintésekor a résztvevők megállapították, hogy az európai oktatási térséghez való csatlakozás folyamatában, közösségeink tudástőkéje révén biztosított versenyképessége érdekében, nem elegendő csupán struktúrák átvétele, hanem régiókra alkalmazott támogatási és intézményépítési stratégiákra van szükség, hogy legyőzhessük az olykor jelentkező többségi nemzetállami hegemonikus szándékokat, és kialakíthassuk a közösségi önkormányzatra alapuló teljes körű oktatási, anyanyelvi struktúrákat. A politikai és civil közéletben kiemelt figyelmet kell fordítanunk a nyelvművelő mozgalomra, hiszen ennek rendkívüli nemzeti funkciója van. Az európai Nyelvi Chartát alapsztenderré kell változtatni, elvárják a mindenkori magyar kormánytól, hogy a nyelvhasználat kérdését a szomszédos országokkal kapcsolatos politikájában kiemelten kezelje. A nyelvi jogokért folyó küzdelem túl szembe kell nézni a kétnyelvűséggel, hogy meggátolják a nyelvi romlás jelenségeit, szavatolják a magyar szellem értékteremtő erejét. Az AK-nak kiemelt szerepelt kell vállalnia abban, hogy a tudástőkét, amellyel a társadalomkutatás elitje rendelkezik, napi gyakorlatot megszabó cselekvési programmá tegye.

A hétfő délutáni program a beregszászi Európa – Magyar Házban folytatódott, ahol bemutatták dr. Kötő József (Erdély) színháztörténész új könyvét „Színhátszó személyek 1919 – 1940” címmel, amely nem más, mint „közhasznú esmeretek tára”. Szintén ez alkalommal tárta az érdeklődő közönség elé két újabb könyvét Zubánics László, a KMMI elnöke. Ezek egyike a „Perli-e ,még ezt a hont más?” című honismereti tanulmány, a másik pedig a „Verecke híres útján jöttem én” című honismereti és irodalmi gyűjtemény. Ez utóbbi kettő az Intermix Kiadó gondozásában látott napvilágot.

A késő délutáni órákban a vendégeket városnézésre invitálta a KMMI elnöke, aki Beregszász belvárosában tárta a város vendégei elé Beregszász történelmének legjelesebb fejezeteit, mutatta be a történelmi sorsfordulókat túlélő épületeinket, szobrainkat, emléktábláinkat, melyek mind egy-egy kiváló magyar emléket és magyar történelmünk bizonyítékait őrzik.

A vacsorára a jánosi Találka étteremben került sor, ahol Csákány Marianna, a Credo szólistája szórakoztatta a

Anyanyelvi Konferencia Makkosjánosiban A 2010-es konferencia jelmondata:
„Nem szeretni kell a népet, hanem törődni kell vele”

közönséget egyházi énekekkel és magyar népdalokkal. Az esti táncmulatsághoz a talpalávalót a Bózsár zenekar biztosította. Az esti program keretében mondott köszöntet dr. Pomogáts Béla Bíró Tibornak a kiváló vendéglátásért és a jeles magyar ízekért, azért a szeretetért, amelyben a külföldről ide látogató magyarok részesülhettek. Szintén oklevéllel ismerték el Dupka György kiváló szervezői munkáját, melynek köszönhetően az AK tagjai igazi magyar vendégszeretben ismerhették meg régióink szokásait, hagyományait, kultúráját.

Az est keretében nyílt lehetőség a legfinomabb kárpátaljai borok kóstolójára is, melyek közül hatféle került az asztalra. Száraz fehér és vörös, félédes vörös, egy házasított és egy desszertbor, de sokak öröme a pohárba került vidékünk büszkesége, Kárpátalja Rózsája is. Nagy sikert aratott a fehér Muszkát, a Trojanda, de sokak a vörös desszertborra esküdtek: ki-ki ízlése és vérmérséklete szerint.

A Cotnar vállalat (igazgatója: Péter Csaba) borait meg is vásárolhatták a vendégek, hogy a kárpátaljai élményeket később a kandalló mellett is egy pohár finom bor kíséretében idézhessék fel.

A rendezvénysorozat a vendégek keddi hazautazásával fejeződött be.

Kenyeres Mária

Hirdetmények, hirdetések

Pályázati hirdetés

A *tanítványi láncolat irodalmi klub* és az *Új tanítás irodalmi portál* közös verspályázatot hirdet tagjai számára.

A pályázat tárgya: 1 db vers beküldése *Szerelem* témakörben.

Formai követelmények: A pályázatnak kívánt írásművet word dokumentumban kell elküldeni a *szinba@gmail* címre a szerző nevének és a mű címének megjelölésével. Egy írás nem lehet hosszabb 1 A/4-s oldalnál, a betűtípusnak Times New Romannak kell lennie, 11-s betűmérettel.

Tartalmi követelmények: A pályázatra pályázni lehet már meglévő, illetve újonnan írt verssel is. Régebi vers esetében természetesen kizáró, ha az már valahol publikálva lett és az újbóli publikálási lehetőség nem engedélyezett.

Beküldési határidő: Az írásk beküldése határideje 2010 október 31., éjfélig.

Eredményhirdetés: A beküldést követően a zsűritagok értékelni fogják a beérkezett írásokat és felállítanak egy sorrendet az első három helyezett jelöltjére. Erre két hét áll rendelkezésükre. Eredményhirdetés így november második felében vagy végén várható. Az eredmények kihirdetésre kerülnek a *tanítványi láncolat irodalmi klub* és az *Új tanítás irodalmi portál* weboldalain is, de sor kerül egy hivatalos eredményhirdetésre is, várhatóan Kaposvári helyszínnel. Az eredményhirdetés során az első három helyezett mű bemutatásra kerül.

Zsűritagok: A zsűri 5 tagú. Tagjai a *tanítványi láncolat irodalmi klub* és az *Új tanítás* irodalmi portál legaktívabb és/vagy leghasznosabb hozzászólásokat írt tagjai közül öten. Név szerint: Kiss Magdolna Tünde, Ország Balázs, Lőrincz Lejla, Faragó Priscilla, Szinay Balázs.

Nyeremény: A pályázat nyertese egy 50 - általa írt - versből álló kötet, nyomtatott formában (könyvalakban) átvehető tiszteletpéldány átvételére nyer jogot. A nyomtatott kiadványból – a szerző beleegyezésével – ő maga, vagy bárki más is rendelhet annak elkészülte után, utánrendelés keretében.

Boldog-boldogtalan irodalom II. (Röpirat az olvasókhöz)

*„szelektálsz az írásokból olvasó
van mit jónak, mást gonosznak teszel
de kigyújtheted-e a lélekből a legfontosabbat
mert különben nem költőt választasz, csak terjedelmet...”*

(Szinay Balázs – Írás és tudatlan II., részlet)

„...De ne felejtjük el, a művészet pusztán gyönyörködtetésre szolgál, nem azonosulásra! Amikor egy egyedülálló természeti jelenséget figyelünk, vagy akár egy gyönyörű növényt, benne csak elgyönyörködünk, és nem válunk rabjává, megelégszünk az élménnyel és megyünk tovább! Sőt, a jelenség maga sem kíván minket erre ösztönözni! Csak megmutatja magát. A művészi alkotótevékenység során a szerző által valami csodálatos nyilatkozik meg, de valamiért mi emberek úgy tartjuk, hogy ez sokkal több, mint bármely más jelenség, ami minket körülvesz...”

(Szinay Balázs – Boldog-boldogtalan irodalom I., részlet)

Amennyiben a fenti gondolatokat intéztem a szerzőkőz, legalább annyiban fogom az alábbiakat az olvasóhoz!

A szerző „felkínálja” magát a műben, elgyönyörködtet, élményt nyújt, szórakoztat, felébreszt stb.

De mit csinálunk mi olvasók a szerzővel és művével?! Legtöbb esetben átfutunk egy-egy íráson... „Pillanatnyi örömök” átélésére törekszünk ebben is! Nem ízlelünk, nem megélünk csak, mint méh lehintjük a szerző virágáról a virágport, a nektárnak valót és rohanunk tovább a következő virágra. Átmenetit csinálunk az állandóból. Testet a lélekből. A test pedig a lélek börtöne – *hogy Platón gondolatait idézzem.*

Van-e még igény a szépre, a jóra, magvasra az embert próbálóra és formálóra? Az innovatív írás provokál. Kilen-díti hétköznapi egyensúlyából az olvasó szellemét. Ám ehhez az szükséges, hogy az olvasó kívánjon kilendülni! Törekedjen ne csak az evolúció elmélete szerinti tudományos értelemben a „legfejlettebb faj”-nak lenni, hanem erkölcsileg is kiemelkedni a teremtés világcsaládjából! És ez egy módon válik lehetővé számára: folyamatos ön-vizsgálattal és a másik iránti érdeklődéssel!

Minden szerző egy önálló lélek-kert. A kertet pedig folyamatosan gondozni kell, hogy élő maradjon, s az érdektelenség égető napsugara ne szárítsa ki végleg! A költő, az író társalgásra hív művével, nem monologizálni kíván süket lelkeknek! A makacs és komisz távolságtartás pedig a virág gyökereire hat! Kapni visszacsatolás nélkül:

„...ez zajlik bent, szívkastélyt ez bont...”

(Szinay Balázs – A máskülönbén táj, részlet)

Az érdektelenség súlyos népbetegségét kell most itt orvosolunk! És ha létezik szerzői alázat kell, hogy legyen olvasói is! Az olvasás mögött mindig valamilyen motiváció rejtőzik: szimpátia a szerző iránt, tudásvágy, elismerés, el nem ismerés, sajnálat stb. számtalan ilyen tényezőt tudnánk még felsorakoztatni! Ám a legfontosabb motiváció az egymás iránti érdeklődés kell, hogy legyen!

A modern kor legnagyobb vívmánya az lehet az eddigi feltételezésekkel szemben, hogy gondolat és gondolat, lélek és lélek egymásra talál, összefonódik. Ekkor járunk majd Vörösmarty gondolatainak nyomában:

*„Köszönjük élet! áldomásodat,
Ez jó mulatság, férfi munka volt!”*

(Vörösmarty Mihály – Gondolatok a könyvtárban, részlet)

Boldog-boldogtalan irodalom II. (Röpirat az olvasókhöz)

Annak bizonyítása, hogy a fenti gondolatok nem voltak hiábavalóak még várát magára s rajtunk áll!

Érdeklődve, nyitott szemmel és szível bejárni egymás lélekvilágába ez a kulcs! Megélni az egyénit és a közöset, majd végül összefűzni őket...

Olvasd hát olvasó, mit szerzőnk nem kímélve fáradtságot rád hagyományoz! Tudjuk, hogy elfoglalt vagy s valahogy te mindig többet akarsz, újra és újra impulzusokra vágysz, ismeretlenre s tetszőre szomjazva friss műveket óhajtasz! Te ráérsz tanulmányozni, olvasni, véleményezni ezt-azt, de ne feledd, a szerző nem lesz mindig veled és neked! Műve tán korokon át fennmarad, de ő most él és most kutatja figyelmed! Így te ne kutass tovább! Állj meg és kapaszkodj bele lényeddel a meglévő, élő, felkínált gondolatba!

Az esztétika, a stílus, a gondolat, s a lélek más elemei már teljes egészében megnyilvánultak a legelső írásban is! Éld hát meg és éld át! Újra és újra!

Ám vigyázz! Ne szelektálj! Hiszen a lényeg nem abban rejlik, hogy válogatott tartalmakból szűröd ki a neked tetszőt, hanem megtanulod meglátni mindenben az értéket, akár azt a félmondatot is, ami neked ad valamit, amitől te több leszel! Ez az igazi éleslátás!

Ne felejtjük el: egy írásban egy egész ember jelenik meg, s egy embert nem csak a belőle általunk szimpatikusnak ítélt részeket kiszelektálva illik elfogadnunk, hanem személyének egészét tekintetbe véve! A szerző pedig „... mindig készül valamire...”:

*„Az elhivatottság köteles riadalmában,
az alkalmazkodás jogtalan fáradalmában,
a közömbösség bíráló szidalmában,
s a feltűnés reményében...
...a lélek a felszín alatt
mindig készül valamire,
mit sejtelmességével tudat,
mi titkon érik a születésre...”*

(Szinay Balázs – Mindig készül valamire, részlet)

Szinay Balázs

Az utas

Nagy fékcsikorgással állt meg a taxi a furcsa kinézetű utas mellett, a sofőr kivágta az ajtót és szinte ordított:

– Na, szálljon be, nincs vesztegetni való időm!

A szelíd arcú utas beszállt, a sofőr pedig kilótt, a városon belül 90-nel.

– Maga tulajdonképpen honnan jött, talán a Holdról, olyan furcsán néz ki? – Szólt az utasához. – Hová is akar menni?

– Van magánál térkép?

– Van, természetesen.

– Lenne olyan szíves, megmutatni!

– Parancsoljon.

– Na, kérem, ide megyünk.

– De hát, az a városon kívül eső hely, nem látok semmit a közelben. Miért megy oda?

– Magának az a hobbija, hogy megkérdezi az utasaitól, hogy ki miért megy oda, ahova?

– Végül is oda megy, ahova akar...

– Sokkal jobban tenné, ha előre nézne vezetés közben!

– Ah, kérem profi vezető vagyok én, még soha nem volt balesetem!

– Én tudom, de egy csomó koccanása igen...

– Koccanásom az volt rengeteg a figyelmetlen, türelmetlen kolléga. Apropó, honnan tudja maga mindezeket?

– Ne foglalkozzon most ezzel, javaslom, hogy előre nézzen és ne tapossa úgy a gázt.

– Úristen! – Ordította a vezető, és teljes sebességgel hajtott át a gyalogátkelőn.

A szemét befogta, fékezni sem tudott, csak rátapadt a lába a gázra és üvöltött:

– Mennyi kártérítést kell majd fizetnem, meg perköltséget, hogy kihúzzam magam a csávából, ez örület!

– Lassítson már ember! – szólt az utas.

– Jé, mi történt? Úgy mentünk át ezeken, mint kés a vajon, senkinek semmi baja nem lett, még a kocsimnak sem.

– Nézze, ha a kés a vajon megy át, bár lágyan teszi, de azt gondolom, mégsem úgy mentünk át rajtuk.

– Mondasz valamit..., ha tegezhetlek?

– Persze, hogy tegezhetsz, mivel az én anyanyelvemben, úgysis csak tegezés létezik.

– Miért, mi a te anyanyelved?

– Nem fontos, jól elbeszélgetünk, nem?

– Szóval, igazad van neked, inkább úgy mentünk át rajtuk, mint a fény az ablakon...

– Ez már jobb hasonlat, de még mindig túl gyorsan mész és előre nézz!

– Atyaúristen! A forgalommal szembe megyek! Frontális ütközés!

– Ne ordíts, és ne az utasodat húzd a volánhoz! Miután öt kocsin suhantak keresztül, mint egy fénycsóva a fénycsóvákön, az utas a megfelelő forgalmi sávba vitte a kocsit.

– Ki vagy te? Valami mágus? Nehogy elkezdjél nekem azzal jönni, hogy te vagy Jézus! Én ilyenekben nem hiszek!

– Miért nem hiszel?

– Mert sokkal felvilágosultabb vagyok!

– Az vagyok, ha hiszed, ha nem!

– Na, én itt megállok, szállj ki öregem, hülyéket nem fuvarozok... Tudod mit, kivételt teszek, engem nem érdekel, ha kifizeted a fuvardíjat, felőlem maradhatsz.

– Nem tudom, miért nem előre nézel vezetés közben és miért kell ilyen gyorsan hajtani?

– Ne kötekedj már annyit, én vagyok itt a legjobb vezető! Előre nézett és hatalmas ordítással vette tudomásul, hogy a fénySOROMPÓ már pirosan áll, ő meg rohan neki az éppen elhaladó vonatnak... amin átsuhant, mint a fény.

– Jó trükköket tudsz öreg, miért nem kamatoztatod?

– Nem értem, mire gondolsz?! Az emberekkel nem foglalkoztál, csak a pénzzel, úgy látom, meg sem fordul a fe-

Az utas

jedben, hogy 20 halottat is összehozhattál volna, ezzel a kis nem odafigyeléssel.

– Ugyan már, szerencsém volt!... Én azt hiszem, azért te mégis valami mágus féle vagy.

– Szerinted normális, hogy senkinek semmi baja nem lett és neked sem?

– Mondtam, hogy mágus vagy!

– Hidd el, nem vagyok az. Előre nézz!

– Ó, hát még egy vonat! Ilyen közel, nincs is sorompó! – És átsuhantak a robogó vonaton.

– Öregem, a következőt ajánlanám!

Bekapcsolom a kamerát, a következő vonatnak ismét nekimegyünk, így dokumentáljuk a trükköt, ráadásul a mozdonyon is van kamera. Olyan sztárok leszünk, hogy csuda! Kaszálhatunk egy csomó pénzt, neked csak annyi a dolgod, hogy tedd a trükköt, ahogy szoktad!

– De én egy fél trükköt sem csináltam ma, még ha te annak is nevezed a történeteket. Ismétlem, nem lesz az, ami volt.

– Azt akarod mondani, hogy nem csinálod még egyszer?

– Nem csinálom többé!

– Dehogynem csinálod, a saját életed miatt! Kösd be magadat, jön a vonat.

Helyből kilőtt. Neki a vonatnak!

– Apuskám, ez rázós volt, a többinél semmit nem éreztem.

– És mi lenne, ha lenéznél?

– Miért nézzek le és honnan?

– Hát innen, oda le.

– A mindenit, hol vagyok, pontosabban, hol vagyunk?

– Tovább nézz, amerre a kocsid van!

– Ne csináld már ezt velem, most akkor mi van?... Világéletemben szédültem, vigyél le innen, mindig is tériszonyom volt...

Phú! Utálok lenézni.

– Tőlem, lejjebb is mehetünk, ha gondolod. Biztosan akarod? – Semmi mást nem akarok jobban!... Micsoda barbár mozdonyvezető, az állomás egy kilométerre mögöttünk van... Maga alá gyűrte a kocsimat!

– Ahogyan te sem tudsz megállni, ha jó nagy sebességgel száguldasz, csak hosszú távon, egy vonatnak, akár egy kilométer is kell ehhez.

– Úristen! Mennyi pénzembe fog ez kerülni!

– Hát, neked semennyibe nem fog már kerülni.

– Ezt hogy érted?

– Jó lenne, ha benéznél az ablakon!

– Az a helyzet, hogy az egy gyakorlatilag bezúzott ócskavas, nem látom, hogy hol az ablak.

– Távolról, azért valahogy próbáld meg!

– Az ott, én vagyok?

– Az ott, te vagy!

– Megmondhatnád végre, hogy ki vagy...

– Nézd, én a kocsiban válaszoltam.

– Na, ne hülyítsél, én soha életemben nem hittem, csak abban, amit látok, hallok, tapasztalok.

– Mit láttál, mit hallottál, mit tapasztaltál az elmúlt másfél órában?

– Mit láttam volna, mire célzol?

– Neked az normális, emberi szemszögből, hogy embereket ütsz el, és mégsem, frontálisan ütközöl, és mégsem, vonatba rohansz, és mégsem? Egymás után kétszer is! Sehol egy karcolás, sehol egy áldozat!

– Dehogynincs, ott van a kocsim.

Az utas

- Figyelmeztettelek, hogy nem lesz még egy...
- Még egy mi? Kinek vagy minek gondolod magad, hogy itt szövegelsz nekem? Olyan vagy, mintha az Atyaúrissent játszanád, nem hiszek én az ilyen marhaságokban!
- Akkor most hol vagy? Ott lent vagy fizikai mivoltodban, itt meg társalogsz velem.
- Jó kérdés! Valami hallucinogént adhattál be nekem. Jut eszembe a kérdésedre válaszolva, bizonyosan valami görbült terek, meg tudom is én milyen egyéb rendkívüli... – na, tudod te, vannak ilyenek– jöhettek össze, hogy minden és mindenki sértetlenül megúsza.
- Ó, ember, legalább minimális ismereteid lennének az emberek tudományaiból, oly össze–vissza beszélsz. Jó lenne, ha elgondolkodnál!
- Min gondolkodjak el, ne fenyegecss!
- Már hogy fenyegetnék? Hogy érzed magad?
- A legmeglepőbb az, hogy világeletemben nem éreztem jobban magam...
- Pedig nem is élsz.
- Valami halálközeli élményem van? Mit szövegelsz itt nekem, nem is vagyok kéklő fény!
- Hát kéklő fény nem vagy, az biztos.
- Na, jönnek már a mentők, majdcsak kiszednek a kocsiból és helyrepofoznak.
- Jól nézd meg magad,... vagy sehogy!
- Megnéztem. Abból a hústömegből sajnos, embert már biztos nem csinálnak...
- Miért tetted ezt velem?
- Mit tettem én? Négyyszer mentettem meg a te és további húsz ember életét röpke másfél órában.
- Tényleg az vagy, akinek nevezted magad?
- Hányadszorra mondjam?
- Nézd, akkor nem elég nyitott a stratégiád, jó lenne tudnod, hogy szinte senki sem hisz igazán benned.
- Ez azért alapvető túlzás.
- Túlzás nem túlzás, ez van! Akkor most mi lesz velem?
- Olvastad a Szentírást?
- Olvastam hát!
- Tudom, hogy olvastad, azért mondom. Tudod amit...
- Ne keverd a szezont a fazonnal, talán nem akarod azt állítani, hogy azt komolyan kellene venni?
- Én egyszer már állítottam, nagyon hosszú ideje... Most sem állítok mást.
- Ember, te ijesztő vagy! Akkor most mi lesz velem, mert ott két lehetőség van. A halál után van egy hely, ahol kártyáznak meg csajoznak, a másik meg ahol hárfáznak. Nem szeretnék hárfázgatni.
- Tudsz te hárfán játszani?
- Nem és nem is akarok megtanulni!
- Miért gondolod, hogy valaha hárfáznod kell?
- Értem... na, megyek kártyázni...
- Nem, ez nem ilyen egyszerű, ott ugyanis nem kártyáznak.
- Azt mondtad, olvastad a Bibliát...
- Mondd, az komolyan olyan rossz hely, mint amilyenek leírták ott?
- Nem hiszem, hogy el tudod képzelni, mennyire rossz hely. – Akkor te nem lehetsz jó, mert olyan helyre nem lehet embereket küldeni, főleg nem örökre.

Az utas

- Rátapintottál két dologra: Én nem küldök senkit, sehová, mindenki saját maga dönti el, hová megy. Másik, amit jól jegyezz meg, innentől kezdve az idő Neked megszűnt, annak nincs értelme, hogy...
- Tulajdonképpen, most is itt trécselünk olyan tíz perce.
- Felejtsd el a perceket! Azok földi fogalmak. Nézz le, mit láatsz?
-
- És most mit láatsz?
- A feleségemet... Jól meggyűrődött!
- Hát igen, két évvel idősebb és még feketében van. Nincs idő, csak ti emberek mondjátok, valójában örök jelen van. Azért méritek az időt, mert a nappal és éjszaka váltják egymást és öregszetek. Különben ti sem foglalkoznátok egyáltalán a létevel vagy nem létevel.
- Mi lett a feleségemmel, ki az a krapek mellette?
- Fiatal még most is és még van ötven éve.
- Olyan soká fog élni?
- Igen, így nem várhatod el, hogy mindet egyedül élje le.
- Ha ennyire komolyan kell venni, ami az Írásban van, miért nem adod sokkal egyértelműbben az emberek értésére a tényállást?
- Nem értelek...
- Mondjuk, ha mindennap csodákat csinálnál, mindig megjelenél mindenhol, akkor mindenki hinne benned.
- Ember, gondolj vissza az elmúlt rövid időre. Te mondtad, hogy nincs itt semmi szokatlan, ... most még a te emberi rációd szerint fogalmazok.
- Igen, tudom, hogy mit csináltál, most már értem, de azért azt nem, hogy miért csak nekem és miért most!
- Nem csak neked, mindenki másnak is, de visszakérdezek: Még idefent sem voltál hajlandó jó ideig elhinni, hogy mi is a helyzet.
- Oly annyira, hogy még most sem tudom, hogy mi a helyzet. Különben azt mondd, hogy mindenkinek, mindenkor és mindenben.
- Igen, mindenki életében. Nem feltétlenül ennyire látványosan, de ugyanilyen hatékonyan, hogy ismét emberi fogalmat használjak.
- Ne szövegelj nekem! Ott van az a rengeteg afrikai kisgyerek...
- Fogom a kezüket!
- Sokat érnek el vele, ott hálnak éhen!
- Olyan kövér voltál mindig, hogyha csak néhány kanállal ettél volna kevesebbet, naponta megmenthettél volna közülük egy embert
- Demagóg a szöveged!
- Nem demagóg, mindenki megtehetné, nemcsak te. Látom, hogy mit gondolsz, igen, van rengeteg dúsgazdag ember! Azt is tudom, hogy ki, milyen módon lett azzá. Ne irigyeld őket! – Igen, emlékszem... A tevének a tú fokán...
- Te még mindig irigyled őket, pedig anyagi értelemben már nem is élsz...
- Tudod, én egész nap hajtottam, mint egy állat, másoknak meg annyi pénzük van hogy...
- Ne irigyeld azokat, akinek annyi van, hogy egy országot megvehetnének!
- Mindenki a magáéval fog elszámolni.
- Mondd, és mindenki ilyen interaktív módon ítéltetik el mint én?
- Mindenki önmagát ítéli el.
- Nem azt akarod mondani, hogy valaki önként megy a pokolba? Mondjuk, Hitler önként ment?
- Az utolsó, és mint látod, az utolsó utáni megbánó pillanatban is van lehetőség.

Az utas

Az illető, korántsem úriemberre célozva, a lényegre tapintottál! Ahhoz egy életen át velejéig rossznak kell lenni, mindenre és mindenkire gonoszul veszélyesnek, hogy valaki az örök keserűséget kérje-kapja.

– Ugye, nem azt akarod mondani, hogy Hitler megbánta a bűneit?

– Nem avatlak be ilyesmibe, csak annyit mondok, hogy aki olyan életet élt, mint az említett, nem igen képzelhető el, hogy őszintén megbánjon bármit is.

– Értelek... ez azért megnyugtató!

– És mi van azokkal a sokakkal, akik nem is tudnak rólad. Bushmanok, és tudom is én milyen, egyéb természeti népek?

– Ne féltsd őket!

– Csak azért kérdezem, mert azt mondod, aki Téged nem követ, annak annyi... Szó szerint nem tudom idézni, azért annyira nem tanulmányoztam az Írást.

– Nagyjából igazad van és mégsem. Miért, te követtél engem?

– Dehogyan, eszembe sem volt!

– Hidd el, hogy a bushman, ha már épp őket említetted, sokszor jobban követ, mint azok, akik pontosan tudnak rólam.

– Ki tud rólad pontosan? Senki...

– Ezt azért így nem állíthatod, hiszen én a magamét megtettem. Nem tudom, ki tenné meg azt, amit én.

– Jó. Egyházat alapítottál és milyenek az egyházad vezetői? Csupa aljas bűnöző. Hát nem?

– Ugye emlékszel? Most én sem fogom magamat szó szerint idézni, csak úgy nagyjából, azt mondtam, hogy aki engem követ, annak fel kell vennie a keresztjét. És aki engem követ, azt üldözni fogják...

– Igen, emlékszem, csak éppen nem gondoltam, hogy komolyan kell venni. Nehéz elhinni, hogy egyáltalán létezel... Te vagy Isten vagy három Isten, van? Hogy van ez?

– Nem, nincs három Isten, sem kettő. Egy van.

– Akkor én most az Istennel beszélek?

– Akkor Te most az Istennel beszélsz!

– És mi van a zsidókkal?

– Mondtam én, hogy meg kell változtatni a törvényt? Pont az ellenkezőjét állítottam. Anyám és nevelőapám, meg az összes tanítványom zsidók voltak.

Ne féltsd Te őket!

– De ők mindent tagadnak veled kapcsolatban.

– Ne feledd, mindenkinek lesz privát interjúja.

– És a papság?

– Már mondtam, hogy nem kell mindig mindent készpénznek venni.

– Mivel ők olyan emberfeletti lények?

– Nem, ők nagyon is emberek, pontosan ugyanolyan hibákkal, mint te. Legtöbbjük próbálkozik hibái ellen tenni és olyan tanokat tanítani, ami tőlük elvárható. Tudod jól, hogy nincs büntelen ember, ők sem kivételek.

– Hát engem nem biztos, hogy meggyőztél.

– Van, ahol ha megérintesz egy gyermeket, már sexuális zaklatásnak számít. Nem csak azért mondom, mert tudom, hogy hirtelen ez jutott az eszedbe.

– Te látod a gondolataimat?

– Természetesen.

– Uram, most mi lesz velem?

– Elsősorban ne félj! Kapsz egy ajánlatot. Gondolkodj el rajta. Hazaengedlek a saját testedben. Miután földi hozzáállás szerint két hete a hűtőkamrában vagy, meséld el, amit átéltél.

Az utas

– Nem fogják elhinni.

– Megpróbálsz?

– Megyek Uram.

A temetkezési vállalat fagyasztó termében a teremőr és még néhány sírásó diskurál.

– Figyelj! Azt a 22-es tepsit ki kellene húzni. Nemsokára kezdődik a műsor.

– Várj egy pillanatra!..... kihúztam.

A sofőr, a darált húshoz hasonló testével kimászott a tepsiből és elkezdte mesélni a történetet.

– Emberek, képzeljétek el, találkoztam Istennel!

– Te haver, kapd el a lábát, én meg a karjait fogom le.

Csapjuk be a koporsóba!

Ne szemtelenkedjen már velünk egy ilyen két hetes... hulla, akinek belső szervei sincsenek.

– Hová lettek a belső szerveim?

– Hová lettek volna te? Boncoláskor egy szálíg kivették, mert olyan szörnyen zúzódott testet, mint a tiéd, még nem láttak. Kíváncsiak voltak a szerveidre.

– Nem látod, hogy szervek, meg minden nélkül, itt beszélek hozzád?

– Na, ez az arcátlanság kisapám. Nyomás a koporsóba! Ha tudnám, hogy nem úgy van, ahogy mondtam, akkor esetleg el is gondolkodnék azon, hogy orvost hívjak, vagy valami. Sutyty! Bevágjuk. Fogjátok meg, térdelj a fedélre komám, te meg csavarozd be a csavarokat. Na, ezzel sem lesz több gondunk. Ám a sofőr hajthatatlanul nyomta a szöveget. És mesélt, és mesélt és a temetkezési vállalkozó, meg a kollégái nem tudták, mit csináljanak...

– Mostanában találták ki a hangszigetelt koporsót, van egy, hozd ide. Sokat gondolkodtam, hogy ki a fenének kell és mi célból, de most pont jó lesz. Na, fogjuk meg és mindenestől beletesszük, mert jó nagy. Tedd rá a tetejét, csavarozd!

– Megvan.

– Rendben, hozz nekem egy sztetoszkópot! Igen, a krapek még mindig beszél. Te hallasz valamit?

– Nem.

– Akkor nem lesz gond. Gyülekeznek a gyászolók. Simán le fog bonyolódni a temetés.

A sofőr hirtelen ismét ott találta magát fent.

– Uram, nem sikerült.

– De sikerült! Megpróbáltad! Gyere, menjünk, most én vezetek!

– Megyek Uram!

Boér Péter Pál

Hirdetmények, hirdetések

Klubunk júniusban megjelent vers antológiájából elérhető még néhány a [www. bookline.hu](http://www.bookline.hu) weboldalon!

A kötetben 27 szerző mutatkozik be, mindenki 2-2 verssel. Többek között olyan szerzők műveit olvashatjátok a kötet lapjain, mint: Antal József, Szentei András, Ország Balázs, Szabó József, Bába Gabriella, Barti Magdolna, Bugyi Anna, Pereszlényi Csaba, Sipos Judit, Vörös Boglárka, Szinay Balázs stb.

A kötet címe:

Amíg a készlet tart!

A krémes

Egy csodálatos krémes történetét mesélem el az alábbiakban, amit egyik kedves barátnőmtől hallottam: „Történt egyszer, hogy dundiságom különböző betegségek táptalajául szolgált, ezért az orvosok kőkemény diétát írtak elő. Persze, saját érdekemben nem mertem felfüggeszteni, ám akkoriban csak az evés volt az egyetlen örömforrás az életemben. Több családi összejövetelen, esküvőn, ünnepen megfigyeltem, az emberek többsége az ünnepet összeköti azzal, hogy a bendőjét degeszre tömje mindenféle étellel, itallal, süteménnyel. Az ünnepeket tehát általában az evés – ivás örömeivel azonosítják. Nézzük csak meg a pánikot, ami ilyenkor kialakul, ha véletlen nincs kenyér! – Meg, ha van, akkor is! Ész veszejtve vásárol mindenki. Egy buli nem buli rosszullet nélkül. Mértéktartás? Mi az? Eddig én sem tudtam, igyekeztem mindenből sokkal többet, és még többet elfogyasztani. Na, bumm! Van, aki alkoholba fojtja bánatát, van, aki ételbe. Erről a függőségről leszokni ugyanolyan komoly erőpróba, mint az alkoholoról, a cigarettáról, a drogról, vagy a kávéról. Ezt csak azok tudják, akik megpróbáltak már valamilyen szenvedélyről lemondani!

Lássuk hát! Először is cukor, és zsiradék nélkül minden, saláták, zöldségek, gyümölcsök... húha! Kőkemény! Valóságos csatavezérnek éreztem magam, ahol az étel volt az ellenség! Folyton le kellett győznöm a támadó hadsereget, mely minden oldalról kísértett... – vagy inkább a kísértést, a vágyat?

Most, utólag már nagyon jól nevetek ezen is.

A kitartásomnak, és akaraterőmnek (mely olyan volt, mintha a Niagarán úsznék felfelé) köszönhetően sikerült 30 kg súlyfeleslegtől megszabadulnom 1,5 év alatt, bizony közben történtek ilyen apró kis "szenvedések":

Egyszer a főnököm krémest hozott a névnapjára, mindenkinek egy darabot. Amikor, megláttam, egészen magam alá kerültem, szó szerint pánikba estem, ez volt a kedvenc süteményem! Csábított, de én győztem! – Nem ettem meg! Viszont lett volna rá jelentkező, mégsem adtam oda! Gondoltam, hazaviszem a fiamnak, majd ő megeszi. – Érdekes, milyen önző voltam, miért nem adtam oda másnak, aki megette volna? Talán szenvedni akartam, így büntettem magam a súlyfelesleg miatt? – Beletettem egy dobozba és vittem hazafelé. Útközben egyre rosszabbul éreztem, egyre jobban sajnáltam magam, itt ez a finom rezgő fenekű krémes süti, a kedvencem, jaj, én soha többé az életben ilyen nem ehetek! Soha többé... az mennyi is? Hány év van még hátra az életemből? Ha például 90 évig élhetek, az még több mint 50 év... Ó! Ez kibírhatatlan! Az utcánk elejére érve már a sírás fojtogatott. (kellett egy kis önsanyargatás) Alig vártam, hogy hazaérjek! Lélekszakadva rohantam be, feltéptem az ajtót, és már elcsukló hangon kiáltottam.

– Kisfiam! Gyere, ments meg! Segítség!

– Mi történt? – ijedt meg a gyermek.

– Itt egy krémes, gyorsan edd meg tőlem, mert már nem bírom sokáig!

– Jó! – vállalkozott önfeláldozóan.

Gyorsan elvette tőlem, beszaladt vele a konyhába, én meg a szobába vonszoltam magam, hanyagul ledobáltam a táskáimat, ledőltem az ágyra, illetve inkább csak leomlottam bömbölve. Rettentően sajnáltam magam, és a hátralévő életemet, amit ilyen krémesek nélkül kell majd leélnem.

– Előjöhetsz anyuci, megettem! – törte meg sanyarú gondolataimat a kisfiam.

Porig sújtva előtámolyogtam, majd végeztem tovább a szokásos háziasszonyi teendőimel. A rossz hangulat, a kemény önsanyargatás rányomta bélyegét a nap további részére. Nem tudtam elfelejteni a csábítóan rezgő halványsárga színű, vanília illatú csodálatos sütemény költeményét! Este későn jött haza a párom a munkából. Neki is előadtam teljes átéléssel, sírással, bömböléssel az egész történetet. Közben éppen valamit tevékenykedett, nem is figyelt rám, a hátának beszéltem.

–... és?... és?... és megetted?... – kérdezte az előadás végén.

– Nem! – mondtam ki nyögve, a szemeimet törölgettem, az orromat fújtam. Miközben arra gondoltam, nem is figyelt rám, hát nem hallotta, hogy pontosan mi történt? Neki nem volt akkora tragédia, mint nekem?

– Hát, akkor nagyon ügyes vagy! – dicsért meg.

– Nem érted? Nem érted? – visítottam magam felé fordítva, hogy nézzen végre rám.

– Nagyon – nagyon sajnálom, meg akartam enni, vért izzadtam, hogy legyőzzem a vágyamat! – Megint zokogtam

A krémes

egy nyavalyás krémes miatt. Hullott a könnyem, mint a záporosó.

–... igen, a VÁGYAMAT... – jöttem rá, végül is csak vágy volt, mert éhes nem voltam.

– Ó! Ha krémes kell, hozok én neked négyet is! – mondta a párom, aki megsajnál.

– Dehogysis!

– Dehogysis...

– Nem kell! Hiszen ezt is alig bírtam ki, hát még, ha 4 db krémes lenne!

– meg aztán... az már nem UGYANAZ a krémes... – újabb orrfújás, szemtörölgetés.

– Akkor miért nem ettél belőle csak egy picit? – kérdezte.

– Mert akkor nem tudtam volna megállni, hogy az egészet be ne faljam! – sóhajtottam.

Igen! Ez így van! Mindent, vagy semmit!

Rájöttem, így nem lehet diétázni! Ez így maga a Pokol, a bűn, a büntetés, a bűnhődés. Kell az öröm is az evéshez, undorral semmit sem lehet legyűzni! Ha így étkezem, akkor a mérget, a sanyarú sorsot, az önsanyargatást is meg eszem az étel mellé. Ha az vagyok, amit eszem...

Közben kutattam a dolgokat, megtudtam, hogy a pajzsmirigy egyik hormonja, a Tiroxin azért is van, hogy az étel mellé tegye a GONDOLATOMAT, így az leszek valóban, amit eszem, az a gondolat! Már másképp állok a dolgokhoz! Azokra a vágyaimra gondolok minden falat étel mellé, amit szeretnék megvalósítani. Emellett persze megtanultam a helyes étkezést, sőt vigasztalóként még szakácskönyvet is írtam az extrém vega ételek receptjeiből, elkészítési technikájából. Rengeteg finom süteményt készítek cukor nélkül, krémet is sütöttem már, tejszínhabbal. Mennyei finom volt!

... bár azt a krémet... azt a krémet és a hozzá fűződő vágyamat... sohasem fogom elfeledni...

Brátán Erzsébet

Közlemények

Új írás kategorizálási lehetőségek a *tanítványi láncolat irodalmi klub* weboldalon

Mostantól az írásoknál több kategória közül választhattok! Eddig csak a Vers és a Próza kategória volt. Most már a *Vers, Novella, Mese, Cikk, Esszé, Blog, Dalszöveg* kategóriákba is be tudjátok sorolni írásaitokat!

Itt talán a Blog kategóriát kell tisztázni: Ez egyszerűen a blogszerű, naplóbejegyzés szerű írásokra vonatkozik, mely nem illik a többi kategória egyikébe sem.

Az írások átsorolása az új kategóriákba folyamatosan zajlik a szerkesztő által.

Ha még van valamilyen kategória javaslatotok, jelezzétek azt a szinba@gmail.com email címen!

Vitatkozó tulipánok

Nagyanyámnak mindig rengeteg virágja volt a kertben. Büszke is volt rájuk. Még a szomszéd faluból is a csodájára jártak. Kíváncsiskodtak, mit tesz velük, hogy ilyen szépek. Ha el is árulta a módját, legtöbbször mégsem sikerült felülmúlni a virágoskertjében levőket.

Irigyelték is érte sokan. Mindenki azt mondta Moór néninek vannak a legszebb virágai a faluban.

Egyik nap hangos vitatkozásra ébredt nagyanyám. Először nem tudta, mi történt. Izgatottan kinézett az ablakon, de semmi különöset nem látott. Azt gondolta, hogy talán a szomszédból jönnek a hangok. Behúzta a függönyt és folytatni akarta munkáját, amikor megint egyre hangosabban hallotta a vitatkozást. Ekkor már felkeltették érdeklődését a kint történetek, és kiment a tornácra, hogy jobban hallja, kik vitatkoznak.

Nagyon meglepődött, mert a virágoskertben a tulipánok próbálták egymást túlharsogni. Azon vitatkoztak, hogy ki a legszebb. Természetesen mindegyikőjük magát tartotta legszebbnek.

– Nincsen nálam szebb tulipán az egész földkerekségen – rikácsolta a piros tulipán – Tűzpiros színem már messziről látszik, és minden ember engem lát meg először.

– Nem is igaz – ellenkezett a fehér színű tulipán, aki mellette állt – Fehér szín a tisztaság jele. Amikor meglát valaki mindjárt elcsodálkozik a szépségemtől. Legszívesebben leszakítana és hazavinne, ha gazdánk engedné.

– Akkor, mit szóljak én – illegette meg magát a sárga tulipán – Tegnap is egy fiatal lány benézett az utcáról a kertbe, és az ámulattól csak ennyit tudott mondani – Ha addig élek is, de megszerzem ezt a sárga tulipánt.

A többiek hangos nevetésbe törtek ki:

– És megszereztek? Kutyanak sem kellesz. A sárga szín olyan hétköznapi. Minden kert tele van vele. Higgyétek el a többszínű az igazi, mint például, amilyen én vagyok. Nézzétek csak, minden szirmom más! Ahogyan forgolódom a napsütésben, színeim is úgy váltakoznak. Jobb, ha beletörődtök, hogy én vagyok a legszebb!

Egyik tulipán se akarta elismerni, hogy a másik szebb nála. Olyan hangosan voltak, hogy csak úgy zengett bele a kert. Mindegyik megpróbálta túlkiabálni a másikat, és bebizonyítani, hogy ő a legszebb virág a kertben, de lehet, hogy az egész világon.

Nagyanyám meg sem kísérelte az igazságtételt, mert úgyis hiábavaló lett volna. Egyik tulipán sem hallgatott volna rá. Jól tudta néhány nap múlva nem lesznek ilyen nagyhangúak.

Igaza volt, mert ahogyan a napok múltak, a tulipánok egyre jobban kinyíltak, és a kertben nyargalászó szél kibomlott szirmaikba belekapaszkodott, majd kíméletlenül megtépázta a vitatkozó virágokat.

Szegénykék a vihar után, mint vert hadsereg álltak a kerítés mellett. Most már egyiknek sem volt kedve vitatkozni. Örültek, hogy éltek, és a szél nem fújta el őket.

Egymás után veszítették el szirmaikat, és végül csak a csupasz száruk maradt.

A többi virág és növény gúnyosan kinevette őket. Az öreg rózsabokor szomorkás hangon megjegyezte:

– Kár volt vitatkozni. A szépség nem tart örökké. Talán azt hittétek, mindig üdék és szépek lesztek?

Kérdésére feleletet nem kapott, mert a tulipánok nagyon szégyelltek magukat.

Nagyanyám, amikor meghallotta a rózsabokor bölcs szavait, elmosolyodott. Biztosan tudta jövőre minden kezdődik, előről. Tulipánjai megint vitatkozni fognak, amint eljön a szép, napfényes kikelet, és bontogatni kezdik szirmaikat.

Apáti Kovács Béla

Elfogyóban

2010. július 1-én jelent meg az Indexen Munk Veronika interjúja Pongrácz Tibornéval, a KSH Népeségtudományi Kutatóintézetének igazgató-helyettesével. A cikk elérhető itt: http://index.hu/belfold/2010/07/01/nincs_eleg_potencialis_anya/

Ha megengedhető, szó szerint idézném a bevezetőt „A drasztikus magyar népességfogyást a magas halálozási mutatók és a kivándorlás mellett elsősorban a születések csökkenése okozza. Magyarország az egész világon, élen jár a gyerekek értékét tekintve, nálunk gondolják a legtöbben, hogy gyerek nélkül nem élet az élet, ehhez képest a legrosszabbak között vagyunk a születések számát illetően. A házasságot a legjobb kapcsolati formának tartjuk, mégsem házasodunk, és addig várunk a szüléssel, amikor már nem tudunk szülni.”

Rég óta foglalkoztat a probléma, melynek kivetülései sokrétűbbek és ellentmondásosabbak, mint azt elsőre gondolnánk.

Hangzatosan állítjuk a „tízmillió magyart” – bizonyos helyzetekben hajlamosak vagyunk hozzácsapni az országhatárokon kívül rekedt magyarokat is, s nagyúri fölénytel tizenöt-millióról beszélni –, de a valóság ennél sokkal rémisztőbb. Igazgató-helyettes asszony megkérdőjelezi a hivatalos, tízmillió-kilencezret, merthogy fogalmunk sincs a kivándorlásról, nem tudjuk, ki hova megy, hányan hagyták el az országot, úgy véglegesen. Hamarosan népszámláláson fog átesni az ország (az is meg fog érdemelni egy cikket), tehát megtudjuk, mennyi is az annyi. Addig azonban elgondolkodhatunk a tényeken.

Tény például, hogy az alacsony születésszám mellett az Európában is kimagasló halálozási arány is hozzásegít minket, hogy a demográfiai versenyben a volt szocialista országok között is kimagaslóan rosszak az adataink. Öregszik a társadalom. Régóta hangoztatott kijelentés, de mégsem jelent meg az egyén szintjén soha tömegesen az aggodás Magyarorszáért. Kárhozzatjuk a rendszert: „Hogyan vállaljak erre a világra gyereket?” – hangzik a kérdés. Igazságtartalmát megkérdőjelezni akkor sem lehet, ha tudjuk, hogy a magyarországi támogatási rendszer kifejezetten megengedő és segítő az anyákkal szemben.

Ezen a kijelentésem, gondolom, most sokan nyúlnak valami feszültségoldó szerhez. Nos, tény, nem sok ország mondhatja el magáról, hogy GYES-t biztosít évekre az anyáknak. Amerikában átlagosan 3 hónapot vannak otthon gyermekükkel az anyák, de többségében 6 hét után visszatérnek a munkaerő-piacra.

No, igen. Van hova visszatérniük. A hazai családtámogatási rendszer egyik legsúlyosabb foglalkoztatás-politikai hibája, hogy inaktív statusban tartja a nőket éveig, bezárja őket az anya-szerepbe, ami kétségkívül igen meghitt, s tagadhatatlanul fontos a gyermek számára – hátránya, hogy a nő nem jelent munkaerő-piaci értéket, a hagyományos szerepekbe kényszerítve a családi tűzhely mellé van rendelve, s mire visszatérne dolgozni, alkalmazható tudása elavulttá válik, munkáltatója meg nem szeretné, hogy egy kisgyermek betegsége miatt akár csak egyetlen napot is hiányozzon a melóból.

Magyarországon igencsak hibrid rendszer van e téren. Hagyományaink és elvárásaink azt mondják, a gyermek első intézményes nevelési környezete az óvoda legyen. 3 éves koráig élvezze az anyai oltalmat, s közben ezzel fokozzuk nők hátrányait, gyengítjük a munkaerő-piacot, s véres kiadásokba kergetjük a szociális ellátórendszert.

Nem ismerek statisztikákat arról, mi volna „olcsóbb”: minőségi bölcsődei férőhelyet biztosítani a gyermekeknek, ahol az anya bizalommal tudja otthagyni a gyermekét, hogy visszaálljon a munkába vagy inaktívként tartani 2-3 évig. Gyanítom, előbbi kifizetődőbb lenne, de örömmel várok ellenvéleményeket e kérdésben!

Elfogyóban

A sokat emlegetett és irigyelt skandináv országok ellátórendszer modelljének egyik alapja éppen ez. Ők megadnak minden intézményes támogatást ahhoz, hogy a dolgozó nő (és férfi) nyugodtan adózhasson jó sokat, hogy aztán sokat is kapjon vissza. A skandináv gyerekek 6-8 hónapos korukban elkezdik a magas színvonalú bölcsődét – cserébe a szülő visszamegy adófizető állampolgárnak. (Visszautalnék Szolidaritás c. cikkemre a kérdés továbbgondolásához, hogy ne fejtsem ki itt a jólét és az adófizetés közötti összefüggéseket)

Jelenleg azonban a nő „sorsa”, hogy szülés után addig otthon cserélgesse a pelenkát, amíg óvodába nem jut a gyerkőc. Valóban kevesen vállalják ezt fel. Különösen, hogy kénytelen lenne a GYES-ből és a Családi pótlékból tengődni, ami – tudjuk – semmire sem elég. Nem is lehet alapozni rá, s nem is szabad. Benne van a nevében: segély és pótlék. Azaz nem jövedelem.

Munkám során egyre több olyan családdal találkozok, akiknél a szociális krízist az első gyermek megszületése okozta. A nő kiesett a munka körforgásából, a férfi pedig, egyedül nem tudja eltartani a háromtagúra növekedett családot. Elveszítik a lakhatásukat, egzisztenciájuk megroppan – pedig csak gyermeket vállaltak.

Gyermeket vállaltak. Más megközelítésből: természetben adóznak a társadalomnak. Hiszen a gyermek az, aki 20-25 év múlva kereső lesz, s eltartja a társadalmat. A gyermeket vállaló szülők természetben róják le adójukat, nem csak mostanra, hanem hosszú évekre előre. Ők nevelik fel azt a generációt, aki a későbbiekben kereső lesz.

Tudjuk: a reprodukciós ráta alacsony. Két szülő vállal egy gyermeket, évek óta tendencia a mikrocsalád, ami saját társadalmi funkcióját sem képes betölteni: önmagát reprodukálni. Két felnőttből csak egy gyermek születik.

Mi a megoldás? Franciaország erős családtámogatási rendszerrel oldotta meg a demográfiai hanyatlást, ám a németekkel hiába csinálnak bármit, nem akarnak gyereket vállalni. Magyarországon érték a gyerek, de vállalása társadalmi és egzisztenciális öngyilkosság.

A munkaerő-piac erősítése mindenképpen cél kell, hogy legyen. A nők helyzetének erősítése bababarát munkahelyekkel szintén kiemelkedően fontos. Az Unió nálunk fejlettebb országai betelepítéssel kívánják megoldani a helyzetet. Afrikából, Ázsiából fogadnak szeretettel betelepülni vágyókat, csak hogy megállítsák a népességfogyást. Véleményem szerint ez további társadalmi feszültségeket szülne Magyarországon (ahogy egyébként a nem született németek betelepülése is óriási társadalmi problémaként van jelen Németországban napjainkban. Nem sok állam nézi jó szemmel, ha állampolgárságilag ugyan az adott állam tagja az illető, de másik nációt képvisel.)

S a hazai ellentmondás számomra fontos lényege: közhelyként terjed a demagógia, hogy a romák csak a családi pótlékért vállalnak gyermeket. Nem térek itt ki a roma közösség bizonyos részeinek gyermekvállaláshoz kötődő tradícióira, de fel kéne ismernie a társadalomnak: Ha demográfiai csődtől rettegünk, s emellett azt is gondoljuk, hogy a roma lakosság sok gyermeket vállal, akkor egyenesen következik, hogy 2-3 generáció múlva azok a cigány gyerekek fogják eltartani az országot, akik mostanában világra jönnek. Mit jelent ez? Azt kell, hogy jelentse, hogy a kirekesztő magatartás szíves mellőzésével, etnikai hovatartozással szembeni ellenérzéseket félrepackolva igyekezni kell iszonyatosan megbecsülni azokat, akik (sok) gyermeket vállalnak ma Magyarországon, s lehetőség szerint támogatni őket, mert ők nevelik azt a generációt, akik el fogják tartani ezt az országot akkor, amikor a kiemelkedő halálozási rátánk miatt mi már alulról szagoljuk a statisztikákat.

Elfogyóban

S ez nem etnikai kérdés. Ez foglalkoztatás-politikai, szociálpolitikai, társadalmi kérdés, s elsődleges megoldása nem a központi hatalom céljaiban van, hanem abban a hozzáállásban, melyet mi, mint egyének tudunk felmutatni. Ha a társadalom továbbra is kirekesztő marad a sok gyermeket nevelőkkel szemben, csupán azért, mert úgy ítélik meg: roma származásúak, azzal amellet, hogy életre szóló sérüléseket okoz, amellet, hogy mélyíti a társadalmi feszültséget, egyben kirekeszti azt a generációt, ami a záloga tudna lenni a jövőbeni jólétnek. A szegregáltan oktatott gyermek minden valószínűség szerint nem fog jól fizető, zsíros állást kapni, amiből persze, zsírós adót fizethetne. A társadalom peremére szorítottak soha nem fognak annyi pénzt keresni, amennyiből telne arra a rengeteg nyugdíjra, amit nekünk kell majd fizetni egyszer. Nem kiszorítani kell, hanem befogadni. Nem egy gyereket vállalni, ha annyira gizdák (gizdavo: jelentése büszke. Cigány szó. Tudtad?) vagyunk, hanem 3-4-et, hogy legyen mire felválni.

Becsüljük a nagycsaládokat!

Hellenbárt László

Hirdetmények, hirdetések

Pályázati hirdetés

A tanítványi láncolat irodalmi klub és az Új tanítás irodalmi portál közös verspályázatot hirdet tagjai számára.

A pályázat tárgya: 1 db vers beküldése *Szerelem* témakörben.

Formai követelmények: A pályázatot kívánt írásművet word dokumentumban kell elküldeni a *szinba@gmail* címre a szerző nevének és a mű címének megjelölésével. Egy írás nem lehet hosszabb 1 A/4-s oldalnál, a betűtípusnak Times New Romannak kell lennie, 11-s betűmérettel.

Tartalmi követelmények: A pályázatra pályázni lehet már meglévő, illetve újonnan írt verssel is. Régebi vers esetében természetesen kizáró, ha az már valahol publikálva lett és az újbóli publikálási lehetőség nem engedélyezett.

Beküldési határidő: Az írások beküldése határideje 2010 október 31., éjfél.

Eredményhirdetés: A beküldést követően a zsűritagok értékelni fogják a beérkezett írásokat és felállítanak egy sorrendet az első három helyezett jelöltjére. Erre két hét áll rendelkezésükre. Eredményhirdetés így november második felében vagy végén várható. Az eredmények kihirdetésre kerülnek *a tanítványi láncolat irodalmi klub és az Új tanítás irodalmi portál* weboldalain is, de sor kerül egy hivatalos eredményhirdetésre is, várhatóan Kaposvári helyszínnel. Az eredményhirdetés során az első három helyezett mű bemutatásra kerül.

Zsűritagok: A zsűri 5 tagú. Tagjai *a tanítványi láncolat irodalmi klub és az Új tanítás irodalmi portál* legaktívabb és/vagy leghasznosabb hozzászólásokat írt tagjai közül öten. Név szerint: Kiss Magdolna Tünde, Ország Balázs, Lőrincz Lejla, Faragó Priscilla, Szinay Balázs.

Nyeremény: A pályázat nyertese egy 50 - általa írt - versből álló kötet, nyomtatott formában (könyvalakban) átvehető tiszteletpéldány átvételére nyer jogot. A nyomtatott kiadványból – a szerző beleegyezésével – ő maga, vagy bárki más is rendelhet annak elkészülte után, utánrendelés keretében.

Ennyire egyszerű (?)..

Mi történik körülöttem? Nem értem az életet, mit akar tőlem.

Súlyokat pakol a vállamra kérdezés nélkül, és nem foglalkozik velem, hogy lassan összeroppanok.

Sokak a politikát szidják, mások Istent.

Én egyiket sem.

Én csak szeretnék magammal tisztában lenni, megérteni, miért kellett épp ebbe a testbe születnem.

Miért kellett találkoznom emberekkel.

Segítenek a küldetésemben? (Ha van nekem olyan...) Vagy épp én segítenek nekik, hogy jobb, vagy könnyebb legyen ez az életük?

Szívesen forgatnék az idő kerekén a jövő felé, hogy ezekre fény derüljön. Szeretném világosat, érthetően látni az utamat, hogy minél tisztességesebben végigjárhassam minden fokát. Ha görnyedve is a súlyoktól, de végigmegyek. Elkerülni nem lehet, és nem is akarom a sorsomat. Hiszem és vallom, hogy minden megélt kudarc megerősít szellemileg. Öntudatom lassan megtalálom, és egyre határozottabban, higgatabban tudok és merek fellépni az elveimért. Nem foglalkoztat többé, hogy ki mit gondol rólam, vagy a véleményemről. Nem érdekel, hogy a hátam mögött összesúgnak-e az emberek... Pletykáljanak, ha nincs jobb dolguk. Nekem ilyesmire nincs időm, se energiám, kedvem pedig végképp nincs hozzá...

Az élet úgy elroppen, hogy észre sem vesszük...

Olyan dolgok váltak fontossá a mindennapjainkban, amik valójában semmit nem jelentenek.

Tévé, internet, telefon előfizetők tömkelege árasztja el a környezetet, akik zombiként belesüppednek egy virtuális életbe. Az itt hallott/látott dolgokról képesek órákat beszélgetni... de mit számítanak ezek?

Semmit.

Ami igazán fontos, elsétálnak mellette anélkül, hogy észrevennék. Hisz miért kell például azon rágódnunk, hogy holnap mit fog szólni a főnök, amikor beér a munkahelyre? Majd kiderül, amikor megérkezik. Ha higgadtan, nyugodtan végzed a munkád, akkor nem kell tartanod a holnaptól. Az, hogy harmóniában légy önmagaddal, a legfontosabbá kellene váljon, és minden más csak egy apró, elenyésző dologgá válik.

Anyagi gondok.

Kit nem érintenek manapság? Ha állandóan azon keseregsz, hogy milyen nehéz, és kilátástalan az életed, azzá is fog válni. Találd meg azt az utat, amit ismersz. Keresd meg magadban azokat az emlékeket, amik boldoggá tettek, és valósítsd meg újra őket. Ezekhez nem kell pénz. Egy ölelés, egy őszinte mosoly a szeretett családtagjaid felé pótolhatatlan, és elsöprő erőt sugároz. Gondolj bele: hányan vannak sokkal rosszabb helyzetben, mint Te! Ha így közelíted meg a dolgot, már nem is tűnik olyan vesztesnek a saját helyzeted.

Nem kell mást tenni, csak a békére, és a magadban megtalált harmónia tovább építésére koncentrálni.

Ne akarj mindenenáron megfelelni másoknak! Önmagadnak felelj meg, ez legyen a célod!

Ne vállalj olyan feladatot, amihez nincs türelmed, vagy kedved, mert azt úgysem tudod a tőled telhető legjobb módon megoldani, csak amolyan ímmel-ámmal elvégzett valami lesz belőle.

Ne hagyj magadon fogást. Ha tudod magadról, hogy becsületes úton oldottad meg a rád szabott feladatot, akkor nincs mitől tartanod!

Önbizalom.

Önuralom.

Önértékelés.

Csak légy önmagad, és ne engedd, hogy a környezetedből érkező ingerek negatív kisugárzásait felvedd... peregjenek le rólad. Ne áltasd magad olyan célok elérésével, aminek nincs realitás alapja. Kis dolgokból is pozitív energiákhoz juthatsz, amik hatványozódnak benned, ha ügyesen észreveszed őket, és ezáltal a javadra tudod használni. Légy boldog. Bármitől... bármikor... és mosolyoddal hozz zavarba mindenkit, aki besavanyodott, aki feladta, aki nem bízik, aki nem lát tovább a saját önsajnálátán.

Őszinte, tiszta szívedből jött mosolyod a legnagyobb fegyvered.

Használd!

Szabó Ildikó

NŐ(k)

Önmagában, leírva ez a szó egy végtelenül egyszerű jelentéssel bíró jelző, amely a társadalom számára a nemi különbözőségén alapuló egyik csoport megkülönböztetésre szolgál, azaz az emberiség biológiai megoszlására mutat rá. Mivel, ha le van írva, általánosított értelemben használjuk, ezért nem kell és nem is lehet más dolgot a jelentéséhez társítani. Bármilyen, ami a hallatán az eszünkbe jut, már nem a szót magyarázza, csak a lelki szemeink előtt a vágyainknak megfelelően megjelenő képhez kapcsolható. Mihelyt ez a szó alaki formát ölt a képzeletünkben, egyedivé (egy-egy személyre vagy csoportra irányul) válik, és így felruházható azzal a jelentéstartalommal, amit helytelenül a leírt fogalom mögé gyűrünk. Tehát a „nő” kifejezés mást fog jelenteni leírva, mint kimondva, még ha egy séma alatt is használjuk is, és nem különítjük el a jelentését.

Az összes felmerülő dolog ezzel kapcsolatban annak függvényében értelmezhető, hogy ki képzeletben el hallás vagy olvasás után a szót. Az biztos, hogy mindenképpen egy elfogult, „torz” képet kapunk, elrugaszkodva a realitás talajától.

Ha egy férfi hallja, akkor *elsőre* a vágyait kielégítő nőnemű egyedet fogja elképzelni, tehát a számára ideális nőnek, a nőideáljának az alakja rajzolódik ki előtte és ez alapján mond elfogult véleményt.

Ha egy nő hallja, akkor *elsőre* egy vetélytárs képe fog kirajzolódni előtte. Annak, az általa tökéletesnek tartott nőnek a képe, akitől tart, de amilyen akar lenni (akire irigykedik). Tehát szintén egy részrehabilitáló vélemény fog kikerekedni belőle.

Ha egy kisgyermek képzeletben el (ez esetben nemtől függetlenül), akkor az édesanyját, lánytestvérét, esetleg az óvó- vagy tanárnénijét használja viszonyítási alapként. Ám, mivel itt is csak bizonyos személy rajzolódik ki, az elfogultság itt is jelentkezik.

Egy tinédzser esetében (nemtől függően) a három alternatíva valamelyike jöhet számításba a helyzettől függően, de szintén nem egy általános véleményt fog mondani.

Esetünkben *nőként* próbálok meg a *nőkről* egy *általánosan* is elfogadható képet kialakítani.

Egységben a nőket (mint ahogy a férfiakat sem) nem lehet véleményezni. Bármilyen, amit elmondanánk róluk, csak egy-egy csoportjukra jellemző különböző mértékben. A csoportokat pedig különböző szempontok alapján határozhatjuk meg.

Ez esetben a viselkedés és a stílus a csoportok kialakításának fő mérvadója.

plázanők

karrierista nők

családcentrikus nők

Túl sok magyarázatot nem kíván eme besorolás, tökéletesen érthető, hogy miről van szó. Persze nincs ilyen éles elhatárolódás a valóságban a csoportok közt, nagyon is sok nő tartozik az átmeneti részekbe.

A nőkre általánosan jellemző tulajdonságokból néhány:

Az egymással való rivalizálás, versengés. Mindig jobbak akarnak lenni a másiknál. Lételemük az elsőség.

Könnyen kötnek barátságot egymással, de olyan könnyen egymás ellen is fordulnak a legkisebb félreértés következtében.

Igazán csak egy emberben (vagy egyben sem) bíznak meg, a többi „barátjukat” csak haveri szinten kezelik.

Egy nő a legrosszabb ellenség. Ha valakit meggyűlölnék, nagy gondot fordítanak a bosszúállásra. Nem kell durva dolgokra gondolni, de megtalálják a módját, hogy hasonló érzést váltsanak ki az illetőben, mint amit ők éreztek

Nő(k)

A nőknek nincs külön logikájuk, egyszerűen a férfiak szeretik megbonyolítani őket. Bonyolultabban gondolkodnak, de nem megfejthetetlenül.

A nőknek a mai világban, akárcsak régen fontos, de nem fontosabb szerepük van a társadalomban, mint a férfiaknak. A gyengébbik nem képviselőinek nevezik őket, de nem igényelnek kiváltságos szerepkört. A nemek közti egyenlőség jegyében akarják élni mindennapjaikat, ami elfogadható kérés, de akkor mindenhol el kell fogadnunk ezt az egyenlőséget (e téren még adódnak problémák).

Ez tényleg csak néhány jellemző, de mivel általánosságban nézzük, így is túl sok, mivel már ezt is több száz nővel lehetne megkérdőjelezni.

Amiért a nőket fontosabbnak tartják, amiért sokkal többször vannak a középpontban, amiért többször hallunk róluk az azért van, mivel:

HIÁBA A FÉRFIAK TALÁLTÁK FEL A TÜZET, MÉGISCSAK A NŐK TANULTAK MEG JÁTSZANI VELE!

Lőrincz Lejla

Párkapcsolati küsszótár

1. rész

1. „Nem illünk össze” – *Magyarul az egyik fél nem akar alkalmazkodni a másikhoz. (Más kérdés, hogy a két ember összeillik-e.)*

2. „Ez egy érett kapcsolat” – *Sikerült olyan emberre lelnünk, aki mellett úgy véljük, hogy semmit sem kell csinálnunk egy kapcsolattól, hogy az működjön. (Fájdalmas illúzió ez.) Más lehetőség az, hogy úgy gondoljuk, tudunk már valamit a kapcsolatokról.*

3. „Engem még sosem szeretett így senki” – *Vagy csak nem érdekelt, ha igen. (Nem mindegy nekünk, hogy ki szeret.)*

4. „Mindig ilyen párra vágytam” – *Szegény, ha tudná, hogy egyszer mennyire nem ilyenre fogunk vágyani. (Mindig az aktuális az ideális, a tökéletes, az egyszeri a megismételhetetlen)*

5. „Legyünk barátok” – *Valójában sosem voltunk mások, csak az elején még dolgoztak a hormonok, meg egyébként is szeretek szerelmesnek lenni. (Az elmének mindig új ingerek kellenek, egy idő után mindenki megy a levesbe.)*

2. rész

1. „Valaki mást szeretek” – *Most nem értem, hogy ezt miért hangsúlyozod annyira!? Eddig se engem szeretted, hanem azt, aki szeretted volna, hogy legyek. Most találtál valaki mást, akiről azt gondolod, hogy az, aki olyan, mint akiről azt, hiszed, hogy szeretni tudnád, mert eléggé hasonlít az elképzelésedhez. Miért nem ezt mondod?*
2. „Ha szeretnéd, elmegyek” – *Én aztán biztos, hogy nem. Te viszont annál inkább – gondolom, ezért ajánlod fel folyton!*
3. „Ő megért” – *Majd rájön, hogy hiába, mivel nem azt szeretnéd, hogy megértsen, hanem, hogy egyetértsen.*
4. „Azt akarom, hogy légy boldog” – *Látod, még én is! – de nem igaz, hogy neked egyedül semmi nem megy!*
5. „Nem azt szeretem benned, hogy szeretsz” – *Hanem, hogy szó nélkül tűröd, hogy én nem.*

3. rész

1. „Az elején más voltál” – *Nem, csak az elején kíváncsi voltál, arra a bizonyos „másra”, aki egyébként valójában vagyok!*
2. „Tegnap sírtam értünk” – *Ez most miért olyan érdekes? Én évek óta mindennap sírok lélekben, csak ez nem olyan látványos. Ha pedig rámegy az egészségem, az orvos még másra is foghatja – gondolom ezért nem hat meg annyira.*
3. „Szeretném, ha még egyszer megpróbálnánk” – *Kapsz még egy esélyt arra, hogy azt csináld amit mondok! Én annyira szeretném, te miért nem?*
4. „Én mindent megtettem értünk” – *Épp csak azt nem, amit kellett volna, úgyhogy valami mégis kimaradt. Valószínű csak azt tetted meg, amit akartál és amiről úgy gondoltad, hogy még érdemes...*
5. „Szeretném, ha egy kis időt külön töltenénk” – *Át kell gondolnom, hogy megéri-e még valamiért veled lennem, illetve, hogy ki jöhet még szóba!*

Szinay Balázs

Kiss Magdolna Tünde versei

Gyermekkorom emlékei

Nálunk orgonabokrok sövénye alkotta a kerítést...
 Apám építette hókupac a szánkópályát, kedvtelést...
 Nincs mit tenni, sajnos, köd borítja már, ó, az emlékeket...

...hogy ott volt a tó, a nyír, az óvoda,
 a szűk kis köz, melyben át kicsit félve,
 s álmosan bandukolva jártam oda...
 szomszédban a Zsuzsi kecske,
 reggelente friss tejecske...
 a szomszédok óvó szeme,
 nagymama frissensült kenyere,
 jó apám simogató tenyere,
 nagyapám barkácsoló keze:
 szénás szekér, petrencés rúd,
 két kis ökör, mely igát húz,
 vízimalom, s a patakban
 a kerekét járathattam...
 bababútor Ágikának,
 fakanalak nagymamámnak -
 nem használta fenekünkre,
 áldott jó volt az ő lelke -
 s halálakor az enyém megszakadt...
 gyermeklétem behasadt tő tükre,
 nem mosolyog rám többé kedves, szép szeme...
 elkorhadt a szénás szekér,
 nincs már meg a petrence,
 két ökröcske nem tudom
 az igát még vonja-e?
 hova lett a bababútor,
 gyermekhinta, s a szánkó?
 emlék immár, és fájó.

Kis patakban lábam már nem áztatom,
 Nem figyelem, merre suhan csónakom.
 Kövein át szökelltem a túlpartra,
 Benne békák, kis kavicsok,
 Mennyire csíptek a szúnyogok!
 Nem járok többé a töltésen
 Csillagokat bámulva,
 A mólóról sem csobbanok már a tóba,
 Hol úszni tanított a szomszéd Ferike,

Életem első erotikus élménye -
 Irigyeltem, mikor láttam
 Versenyét a fiúkkal,
 Szegény fácskát ki locsolja meg jobban?
 Bántam nagyon: versenyezni nem tudok,
 De megmondták: mert én csak egy lány vagyok!
 Gyermekkorom ettől lett nem felhőtlen,
 Szomszéd Ferkót azóta sem feledem -

puszit adott egyszer a kert végében...
 elpirultam, viszonzni nem tudtam,
 zavaromban arcát megsimogattam.
 magához vont, vadul ölelt át engem,
 ha nagy leszek, te leszel feleségem!
 elpirultam, s jövőmet elképzeltem...
 tudom már, hogy ő volt első szerelmem!

Átölel karom

Már nem fáj az érzés
 Halk szavad bennem él
 Gyönggyé fűzve láncom
 Akármikor látom
 Ha megyek ezt viszem
 Más nem kell már nekem
 Most búcsúmat veszem
 Fényképed elteszem
 Fiók legmélyére
 Szívem közepére
 Kulcsát meg bedobom
 Tenger közepébe
 Hajnali harangszó
 Pereg árva dobom
 Lelked közepébe
 Vágyom - az otthonom

Mert tudod akarom
 Átölel két karom

Kiss Magdolna Tünde /Dobos Tamás versei

Fekete vers

Viharos éjen
 Senki nincs ébren
 Jajgat a csönd
 Hallgat a köd
 Fekete minden
 Jajszavam sincsen
 Elborít a mély
 Süllyedek ne félj
 Vagyok magamnak
 Bús fájdalomnak
 Keserű élet
 Várva várt halál
 Mindezek tények
 Fekete minden
 Színtelen fények
 Fekete angyal
 Fekete hajnal
 Fekete ördög
 Kajánul röhög

Csak... Jézus fehér?
 Csak... Jézus fehér.

Dobos Tamás versei

Szociális betegség

Álmodtam én már
 mindenről, s mindig
 felébredtem...
 Nincs illúzióm istenről,
 akit a bajban hiányolnak.

Nem tudom, ki ő...

Önmagamot keresem, s
 lehet, már láttam valahol,
 de fel nem ismertem...

A belső hang szól és
 nem értem mit mondd...
 Elnyom a gond, mint égő
 csikket a meggyötört kéz.

Kérdem én.
 Hová lett az ép ész?!

Alakot ölt

Csend lakott kopott
 ajtó mögött...

Ez a feltételezés
 ölte meg a ténnyt.
 Nincs kivitelezés.
 Csak egy kitalált lény!?

Ha a gondolat
 alakot öltene
 veregetné vállamat, s
 újra megölné.

Csend lakott kopott
 ajtó mögött.
 Most már tudom,
 én álltam ott...

A kérdés

Ma egész nap hazudok az
 igaz világról...
 Ha igazat mondanék róla
 hazudnék...!?

Pálinkás Imre versei

Istentelenek siráma

Egy az Istenünk,
 az istentelenek nyomorult Istene,
 ki a fájdalmat bőkezűen szétosztja,
 kurvaként futtat minket a pokolba,
 - útszéli kóbor kutyákat -
 kik az édent soha nem látták,
 kiknek az eredendő bűnből se jutott
 mert almánkat mások befalták,
 Káin bélyegét viseljük arcunkon,
 darócból szabunk ruhát,
 de nem alázatból, csak mert bőrünk izgatja,
 játszunk az idővel,
 kezünkben hamis kártya
 és cinkelt hitünk is,
 szánkból a szó hamisan cseng
 mint repedt harang
 mi romos templom toronyban leng,
 mit hájas isten-szolga húz félig berúgva
 a lopott mise-bortól,
 nekünk nem jut majd a
 lélekharang csilingeléséből,
 lehet egy földdarab sem,
 hogy rothadó testünket befogadja
 és nincs senki aki megtalálja
 a végítélet barlangját
 és egy kulacs vizet hátrahagyva
 a pusztulás hegyét egy sziklával ránk zárja

Piszkos vásznakra festettelek

Magányom álmaival festettelek
 kínokból szótt piszkos vásznakra,
 szédülten keverve furcsa színeket,
 szemed a hazug mosoly csaló barnájára,
 hajad kócos vörösre borzoltam
 béna kezem merev ujjjaival,
 büszke melled mohón simítottam
 soha hozzád nem érő mozdulattal,
 öled tüzére szürke hamut szórtam

önző, öntelt irigy lélekkel,
 combod feszítettem állat módjára
 és Te sikoltva, vértől rémülten
 szültél érte pokoli gyűlöletet,
 aztán a részegen tántorgó képzelet
 szaggatta szét a köldökzsínort
 mi a vak-véletlen játékaként
 egy pillanatra összefűzött veled.

Isten alszik, az ördög lusta

Állókép vetül a végtelenbe,
 az idő bénán megáll,
 színek fakulnak fekete-fehérre,
 sziklák ülepednek porfelhőként
 a szétszakadt földekre,
 elfolyik az ég, eltűnik kékje,
 fekete felhők fagynak jéggé,
 halott madarak éneke
 reked meg díszlet fák között.

Dermedten vár a mozdulat,
 az ölelés bilincsként fonódik,
 halott testekben pusztul a zígóta,
 zongorahúr hangtalan akkordja
 őrzi az utolsó táncot,
 gyertyaláng ellobbanó lángja
 káprázik még egy pillanatra,
 csapdába zárt neuron
 hal meg ingerhiányban,
 a lélek mér abszolút nulla fokon.

Templomban omlik a vakolat,
 puttók potyognak
 málé hívek nyakába,
 Mária szemérmetlen szemez
 az összes szentekkel.

Isten hortyogva alszik,
 az ördög mozdulni lusta,
 már egymással sem játszanak,

ránk untak?

Molnár Bea - egy fiatal Nagyberegi szerző bemutatkozása

A nevem, Molnár Beáta. Nagyberegen születtem, 1988. január 15-én. Születésem óta itt élek kisebb-nagyobb megszakításokkal. 3 éves voltam, mikor is szüleim válását követően, édesanyámmal egy rövid időt szülőfalujában, Beregújfaluban töltöttünk. Ezt követően ismét Nagyberegre tértünk vissza és itt telepedtünk le, végérvényesen. 1994-ben, hat éves koromban itt kezdtem az iskolát. Ez idő alatt, édesanyám ismét férjhez ment. Második házasságából született egy leány gyermeke. Édesapám a válást követően soha többé nem nősült meg. A középiskolát szülőfalumban, Nagyberegen végeztem el, sikeres érettségivel zárva azt 2005-ben. Az érettségit követően, 2006-ban felvételt nyertem a kárpátaljai magyar oktatás fellegvárába, a II. Rákóczi Ferenc Kárpátaljai Magyar Főiskolára. Itt kezdtem el felsőfokú tanulmányaimat magyar-angol filológia szakon. 2010. júniusában megszereztem első diplomámat. Jelen pillanatban ötödéves filológus tanhallgató vagyok. Szűk családi körben élek Nagyberegen édesanyámmal, nevelőapámmal és 15 éves kishúgommal.

(Röviden kiegészítésképpen): Évekig aktívan és versenyszerűen sportoltam, teremkerékpároztam és kosárlabdáztam, ezt követően az érettségi előtti utolsó 1-1,5 évben mutattam valamiféle jelét annak, hogy humán tárgyak irányába orientálódom szívesebben. Az irodalom, filmkritika az, ami tulajdonképpen a hatása alá tud vonni a mai napig és azt hiszem a továbbiakban sem fog ez változni. Szakosodás tekintetében valószínűleg az irodalmár szakirány lesz a számomra megfelelő és az általam szívesen választott. Minthogy évfolyammunkáimat és szakdolgozatomat is folklór témakörben írtam és védtem, ebből kifolyólag nem áll tőlem távol a néphagyomány, a népi kultúra kutatása, tisztelete.

Molnár Bea

Kikeletünk

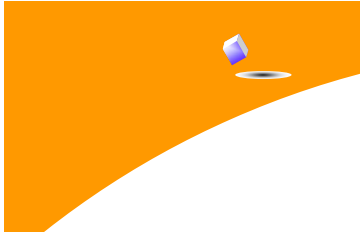
Mint fa virágáról a zsenge szzirom,
hull le rólam az értelem.
Csak én hívtam el látni
a körülölelő golyó mocskát?
Mint nap sugara által táplált zsenge rügy,
fürdöm szép szavakban.
Szétkenem magam agyakban,
plántálva másba részemből.
Mint érett gyümölcs keserű zamattal
számban hordom a Mindenséget.
Mint féregjárta kéreg,
lefoslik rólunk az élet.
Nem holmi ócska bunda,
nem öltheted újra.
Csak fázva tartod magadon.

Tiszta földet!

(egy álom emlékére)

Meghalunk.
A forró tűzben jégcsap-lelkünk
Bűnös színű párává semmisül.
Ki tudja hol az Isten?
Szívem poros sarkában kucorog.
Vagy tán' rég Vele járok?
Nincs rossz, semmit sem bánok.
Élhetnénk.
Fagyban ég tüzes-lelkünk.
Mások büntelen párává nőnek.
Én láttam az Istent.
Szívem poros sarkában lesve kucorgott.
Ott van, álmos látomás.
Vérembe ivódott, velőmmé vált.

Meghalok.
Csodás kórság.
Meboldogult, bolond beteg.
Tiszta fényt s örökké Isten-magot vetek.

KELET Folyóirat

tanítványi láncolat irodalmi klub

Főszerkesztő: Szinay Balázs

Mostani lapszámunk rovatszerkesztői:

Rendezvényajánlók, beszámolók - Ország Balázs, Szinay Balázs
Fáklya - a kárpátaljai irodalom világa - Kenyeres Mária
Emberi játszmák - Szinay Balázs
Novellák - Boér Péter Pál, Brátán Erzsébet
Mesék - Apáti Kovács Béla
Társadalom és kritika - Hellenbárt László
Hellenbárt László - Társadalom és kritika
Így élünk - Szabó Ildikó, Lőrincz Lejla
Versrovat - Kiss Magdolna Tünde, Dobos Tamás, Pálinkás Imre

A folyóiratban található művek közléséhez a szerzők hozzájárultak. A folyóirat kereskedelmi forgalomba nem kerül, tartalma pdf formátumba letölthető, szabadon nyomtatható. Az anyag nyomtatott formában való megrendelésére lehetőség van a nyomtatás és a postaköltség árának megfizetésével. Érdeklődni ez ügyben a szinba@gmail.com email címen lehet.

Elérhetőségek:

Klubunk weboldala: www.lancolat.socialgo.com
Folyóiratunk weboldala: www.keletfolyoirat.blogspot.com
Könyvkiadás: www.wix.com/szinba/PTLKOMI

A folyóirat tartalma az *1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról* alapján szerzői jogvédelem alatt áll, bármilyen tartalom felhasználása és terjesztése a szerző/k engedélyéhez kötött.

Vegyél részt te is munkánkban és küldd be nekünk novelládat, versedet vagy cikket stb. amit szerepeltetnél folyóiratunkban!
E-mail: szinba@gmail.com
